

KABATAŞ ERKEK LİSESİ

*“Yine yarın benimlesin bekleyiş,
Gelmedi posta treni!
Bu berbat düşünceler saatinde;
Tanrım, başıboş bırakma beni!”*

GELENEKSEL

Behçet

NECATİGİL

11.

Şiir Yarışması

19 NİSAN 2022

**Geleneksel Behçet Necatigil
11.Şiir Yarışması
19 Nisan 2022**

TERTİP KOMİTESİ:
Duygu Elif YALÇIN
Emrah AYHAN

SEÇİCİ KURUL:
A.Ali URAL
Recep YILMAZ
Emrah AYHAN

**Kabataş Erkek Lisesi
Kültür-Edebiyat ve Yayın Kulübü**

Adres:
Çırağan Cad. No:40 Ortaköy-Beşiktaş
İSTANBUL

Tel.: (0212) 260 48 70

Hazırlayan:
Emrah AYHAN

KABATAŞ ERKEK LİSESİ EĞİTİM VAKFI KÜLTÜR HİZMETİDİR.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

ÖN SÖZ

Kabataş Erkek Lisesi tarafından bu yıl on birincisi düzenlenen Behçet Necatigil Şiir Yarışması'nın bu yılki konusu “Gece Vakti” şiirinden; “*Yine yarın benimlesin bekleyiş / Gelmedi posta treni / Bu berbat düşünceler saatinde / Tanrım başıboş bırakma beni*” dizeleriydi. Bu dizelerden esinlenerek yazmış olduğunuz birbirinden güzel şiirle yarışmamıza göstermiş olduğunuz ilgiden ötürü siz gençlerimizi yürekte kutluyorum.

Güzide okulumuzun köklü tarihinden ülkemize mal olmuş usta bir şairimizin adını yaşatmak ve hafızalarda kalmasını sağlamak amacıyla geleneksel hale getirdiğimiz Behçet Necatigil Şiir Yarışması ile bizlerin hayatına şiirleri ile dokunan ve toplum tarafından beğeni kazanan Behçet Necatigil'e olan vefa borcumuzu da bir anlamda adına yaşatarak ödemiş olmanın heyecan ve mutluluğunu paylaşıyorum.

Yarışmaya gönderilen birbirinden seçkin 47 şiirden iki tur şeklindeki ön elemelerde 10 şiir belirlendi. Bu şiirlerimizden 4'ü dereceye girdi. Diğer 6'sı ise “Dikkate Değer Şiirler” kategorisine girmiş oldu. Ayrıca yarışmamızın okul kategorisinde şair öğrencilerimiz her biri gönüllerimizin birincisi olan 17 şiirle yarıştı ve 5'i dereceye girdi. Hepsini sevgiyle kutluyorum. Yarışmada yer alan deneyimli jüri üyeleri şairlerimiz A.Ali URAL'a, Recep Yılmaz'a ve Emrah AYHAN'a yürekte teşekkür ediyorum.

Bu anlamlı yarışmanın her aşamasında emekleri olan ve bu kitabın elimizde olmasını sağlayan Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz Sn. Emrah AYHAN'a ve programın hazırlanmasındaki katkılarından dolayı yine Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz Duygu Elif YALÇIN'a teşekkür ederim.

Cumhuriyet dönemi Türk şairleri arasında, kendisinden önceki ve çağdaşı şairlerden farklı olarak kendine mahsus bir tarz ortaya çıkarmış ve bu tarzıyla kimseye benzemeyen sıra dışı bir üslup oluşturmuş önde gelen şairlerden biri olan 1936 yılı okulumuz mezunu büyük şair Behçet Necatigil ve onun sanat anlayışı hiç kuşkusuz ki siz gençlerimiz için esin kaynağı oluşturmaya devam edecektir. Bu duygu ve düşüncelerle hayatının her dönemi “şiir burcu”nda geçmiş değerli şairimizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum.

Dr.Muharrem BAYRAK
Kabataş Erkek Lisesi Müdürü

SUNUŞ

Bizler Behçet Necatigil'i Rilke, Eichendorff, Hermann Hesse gibi Alman edebiyatçılarından çevirileri, radyo oyunları ya da İsimler Sözlüğü, Yazarlar Sözlüğü gibi eserlerini bilsek de daha çok şair kimliği ile tanırız. Zira Behçet Necatigil, sadece şiir yazmamış, şiiri bizzat yaşamış bir şairimizdir. Şiir onun yaşamak fırtınasında sığındığı liman gibidir. Evine girerken kendisini karşılayan eşine, "*Senden önce şiir gelir, bunu unutma!*" diyecek kadar şiire bağlı, evine girer girmez de "*Önce şiir!*" diyerek odasına yönelecek kadar şiirin insanıdır.

Necatigil, 1931 yılında orta ikinci sınıfta Kastamonu Lisesi'nden nakil olarak geldiği Kabataş Erkek Lisesi'ne, şimdi çoğu öğrencimizin yürüdüğü ağaçlıklı yoldan en yakın arkadaşı Tahir Alangu ile Beşiktaş'taki evinden gelip gider.

1933'te okulun lise kısmına geçtikten sonra Necip Fazıl ve Yedi Meşaleciler'in etkisi görülür şairimizde. Özellikle, "*Cevdet Kudret'in şiirleri genç ruhumda büyük etki uyandırmıştır.*" der. Ama önemli bir şeyden daha bahseder: Dönemin hemen her şairinin kendisini etkileyen şiirlerini "*Onların Şiirleri*" adını verdiği bir şiir defterine yazdığından. Böylece çiçekten çiçeğe konan bir arı gibi yüreğini besler, aklını farklı vadilerden derlediği şiirlerle yoğurur.

Onuncu sınıfta birkaç şiirini yazdığı mektuba ilâştirerek Varlık dergisine, Yaşar Nabi Nayır'a gönderir. Behçet Necati ismiyle Varlık'ta bir şiirinin yayınlanması ile matbu yayıncılık dünyasına ilk adımını attığını söyler. Beş senelik Kabataş Erkek Lisesi eğitimini edebiyat bölümü birincisi olarak bitirmiştir Behçet Necatigil. 1945'te mezun olduğu okula geri dönecektir, ama bu defa idealist bir öğretmen olarak.

Necatigil, Kabataş Lisesi'ndeki öğretmenler içinde çağdaş Türk şiirinin tek temsilcisi olduğu için öğrenciler tarafından ayrılmazlar. Öğrencilerinden Hilmi Yavuz, bir konuşmasında hocasını anlatırken: "*Edebiyat öğretmeni kimliğiyle "Carpe Diem" (Ölü Ozanlar Derneği) filmindeki gibi uçuk kaçık bir hoca değildi, muhafazakârdı. Müfredat programına harfiyen uyardı. Önce müfredatı anlatır, sonra müfredat dışı metinler okurdu. Bu arada öğretmenliğinin etkisiyle özel hayatında da keskin buyruklar hâlinde konuşurdu.*" der ve ekler: "*Bir hoca tanıdım, hayatım değişti.*"

İsim babasının kendisi olduğu bir derginin çıkarılmasına destek olur Necatigil: Dönüm. Bir anlamda yayın danışmanı olduğu Dönüm dergisi, 1952 - 1956 yılları arasında 27 sayı çıkmış, önlü arkalı bir yapraklık bir

dergidir. Demir Özlü, Hikmet Sami Türk, Hasan Pulur, Hilmi Yavuz gibi pek çok kalemin ilk şiir ve yazıları bu dergide yayınlanmıştır.

Öğrencisi Prof. Dr. Hikmet Sami Türk, “Şair ve Öğretmen Kimliğiyle Behçet Necatigil” adlı eserinde onunla ilgili şöyle yazar: “*Necatigil’in hayatında Kabataş Erkek Lisesi’nin özel bir yeri vardır. Ortaokul öğreniminin büyük bölümü ile lise öğreniminin tamamını Kabataş Lisesi’nde gördüğü gibi, öğretmenlik mesleğinin en uzun dönemini de orada geçirmiştir.*” ve yıllar sonra öğrencilerine yazdığı bir mektupta anlamlı bir uyarıda bulunur: “*Eğer meslek öğrenimlerin dışında, elinizde bu kadar imkan varken, edebiyatla ilginizi kestinizse hiç hatırlamayın beni, Kabataş beraberliklerini silin bir kaleme!*” Bu cümleler, edebiyatın öğrencilerinin gelişiminde ne kadar önemli olduğunun şuurunda olan ben de dahil her edebiyat öğretmenin hissiyatının yansımasıdır aynı zamanda.

Şiiri sadece yazmayan, yaşayan bir şair olarak Behçet Necatigil, aynı zamanda sadece konuşma diliyle değil, edebi sanatlarla da yazar. “*İş şeklinde bitiyor.*” diyecek kadar şiirde şekli muhtevanın önünde görmüştür ve “*Önce mecaz öğrenin!*” diyecek kadar mecaza değer verir. Aynı zamanda “*Okullarımızda şiir şekli hakkında öğrettikleri şeyleri unutmak, yahut bu kifayetsiz şekil anlayışını yeni şiirlerden alacağımız izlenimlerle beslemek, genişletmek lazım.*” diyerek okullardaki şiiri şekil bilgisinden ibaret gören anlayışı reddeder.

Behçet Necatigil, “*Bu devrin sanatı vazife hissi, namus hissi, aile hissi gibi insanlık duygusu ve faziletleri ihya etmekle ödevlidir. Kalplerde doğruya, iyiye, güzele karşı arzu uyandırılmıyız.*” diyerek bu devirde sanatçıda ve şairde olması gereken misyonu dile getirir. Yaşamı boyunca hiçbir siyasi hareketin içinde olmaması, kendisini sanata, şiire ve insan yetiştirmeye adanması, onu değerlendirirken belli kalıplar içine sokmadan salt bir sanatçı kimliği ile düşünmemizi sağlar.

Akciğer kanseri rahatsızlığı dolayısıyla tedavi gördüğü son günlerinde, devlet tarafından yurt dışına tedaviye gönderilebileceğini duyduğunda, “*Ben zaten öleceğim, devletin parası ziyan olmasın.*” diyen şairimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyorum.

Emrah AYHAN
Kabataş Erkek Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

KABATAŞ ERKEK LİSESİ TARİHÇESİ

Kabataş Erkek Lisesi, Sultan II. Abdülhamid Dönemi 1908 yılı şubat ayı içinde Kabataş semti Esmâ Sultan Konakları'nda daha önce kapatılmış olan "Aşiret Mektebi"nin yerinde açıldı. 18 Mayıs 1908'de 7 sınıf, 276 öğrenci ile öğretime başlayan okulun ilk müdürü (kurucu) Aynizâde Hasan Tahsin Bey'dir. Kabataş Mekteb-i İdadisi, 17 Kasım 1913'te ilkokul kısmının da açılmasıyla on iki sınıflı "Kabataş Sultanisi"ne dönüştürüldü. 1919'dan itibaren yatılı ve gündüzlü olarak eğitim ve öğretimi sürdüren "Kabataş Sultanisi" sultanilerin kaldırılması üzerine 1923-1924 ders yılından itibaren "Kabataş Erkek Lisesi" adını aldı. 1928-1929 ders yılı başında Kabataş'taki eski binaların yetersizliği nedeniyle Beşiktaş Ortaköy'de, 1867-1875 yılları arasında Feriye Sarayları olarak inşa edilen bugünkü binalarına taşındı.

Okul işleyişi ile ilgili ilk değişme, 1931 - 1932 ders yılında Feriye Sarayları'nın kapalı mançesi olarak düşünülen yerin okulun kapalı salonuna dönüştürülmesiyle başladı. 1934 yılında okul bahçesinde yer alan ve Ağalar Dairesi adıyla bilinen cadde üzerindeki eski bina, onarılarak konferans salonu ve laboratuvarların yer aldığı, kültür binası olarak kullanıma açıldı. Öğrenci sayısının artması sonucu 1941-1942 ders yılında okulun orta kısmı kapatılarak aynı binada yalnız lise olarak eğitim ve öğretime devam edildi. 1949'da Feriye Saraylarının üçüncüsü olan ve o tarihe kadar Beşiktaş Ortaokulu olarak kullanılan bölüm de "Pansiyon Binası" olarak liseye devredildi.

1990'lı yıllarda yabancı dil öğrenmenin gerekliliği ve genel liselerimizdeki dil öğretiminin yetersizliğinin giderilmesi amacıyla Kabataş Erkek Lisesine Anadolu liselerinden farklı bir statü (Süper Lise) kazandırılması düşünüldü. Türkçe eğitim yapılarak lise öñüne bir yıl hazırlık sınıfı açılması, Lise 9, 10 ve 11. sınıflarda takviyeli olarak İngilizce okutulması esasına dayanan yönetmelik hazırlandı. Ayrıca 1992-1993 eğitim ve öğretim yılında okulumuza kazandırılan yeni statü çerçevesi içinde karma eğitime geçildi. Bu nedenle il dışından okulumuzu kazanan kız öğrencilerin yatılı olma isteğini karşılamak amacıyla 1994-1995 eğitim ve öğretim yılından itibaren yatılı kız öğrenci alınmaya başlandı. 1995-1996 eğitim ve öğretim yılı sonunda Kabataş Erkek Lisesi Karma eğitiminin ilk mezunlarını vermiş oldu.

Kabataş Erkek Lisesi, 1998-1999 eğitim ve öğretim yılından itibaren Anadolu Lisesi statüsüne alındı. 2006-2007 eğitim ve öğretim yılında Anadolu liseleri arasında "Hazırlık artı 4 Yıl" öğrenim uygulayan Yabancı Dil Ağırlıklı Anadolu Lisesi statüsü kazandı. Sekiz yıl bu statüyle devam eden okulumuz 2014-2015 eğitim ve öğretim yılından itibaren proje okul adıyla bilinen Özel Program ve Proje Uygulayan Okul kapsamına alındı.

Kabataş Erkek Lisesinde Hazırlık sınıflarında 4 şube İngilizce, 2 şube Almanca olarak birinci yabancı dil eğitimi verilmektedir. 2. Yabancı Dil olarak İngilizce, Almanca ve Fransızca da öğretilmektedir. Akademik eğitim ve öğretimi çok güçlü olan Kabataş Erkek Lisesinde Bilimsel Olimpiyat ve Proje çalışmaları her branşta gerçekleştirilmektedir. Bunun yanı sıra sosyal, kültürel, sanatsal ve sportif etkinliklere büyük önem verilmekte, 50'nin üzerinde öğrenci kulübüyle aktif bir şekilde bu faaliyetler sürdürülmektedir. Sosyal sorumluluk projelerinde de öncü olan okulumuz "Toplumsal hizmet, Zihinsel engellilere, İşitme engellilere destek ve diğer sosyal projeleriyle" öğrencisine duyarlılık kazandırmakta, farkındalığı güçlü, sorumluluk sahibi, özgüvenli gençler yetiştirmektedir. Günümüzde akademik kariyeri olan; bilim, sanat, kültür, eğitim alanlarında yayınları bulunan uzman eğitimci kadrosuyla ülkemizin öncü okullarından biri olmayı sürdürmektedir.

BEHÇET NECATİGİL (1916-1979)

16 Nisan 1916'da İstanbul Fatih'te doğdu. İlkokula, Besiktas Cevri Usta Mektebi'nde başladı, Kastamonu'da Erkek Öğretmen Uygulama Okulu'nda tamamladı. Kastamonu Lisesi'nde başladığı ortaöğrenimini, Kabataş Lisesi'nde tamamladı ve lisenin edebiyat kolunu birincilikle bitirdi. Yüksek Öğretmen Okulu'na girdi ve okulun kontenjanından Edebiyat Fakültesi Türk Dili Edebiyatı bölümüne devam etti. "Deutscher Akademischer Austauschdienst" in davetlisi olarak Berlin'e gitti, edebiyat öğrenimini orada tamamladı.

Necatigil, Kars Lisesi'nde başladığı edebiyat öğretmenliği görevini Zonguldak Lisesi'nde sürdürdü. Askerlik görevini vadedik subay olarak İzmir'de yaptı. Askerlik sonrası öğretmenlik görevini Pertevniyal Lisesi'nde, Kabataş Erkek Lisesi'nde yaptı ve İstanbul Eğitim Enstitüsü'nde atandı. Ekim 1972'de buradan emekli oldu. 13 Aralık 1979'da İstanbul'da öldü.

Cağdas Türk şiirinde başlı başına bir ver edinen Behcet Necatigil: mütevazı bir yaşam tarzını seçti, doğumundan ölümüne, orta halli bir vatandaşın, birey olarak basından gelecek durumları hatırlatmaya; ev-aile -vakın çevre üçgeninde, gerçek ve hayal vasantılarını iletmeve, duyurmaya harcadı, duyarlılık, icli bir şiir evreni kurdu. Bireyin yaşam karşısındaki acılarını, özelemlerini, umutlarını yansıtan içten, dokunaklı söyleyişi, değişik tekniğiyle özgün bir kişilik yarattı. Tedirginlikleri, dışa açılmaları anımsamaları, güçsüzler karşısında duyarlığı, kendini dinlemeleriyle lirazmin usta düzeylerine ulaşan bir şiir ortamında sundu, şiirimizden yeni söyleyiş olanakları çıkararak yeni biçimler aradı.

İlk şiiri lisede öğrenciyken, Varlık dergisinde çıkan Necatigil, şiire adanmış bir ömür sürdürdü. Hep saklı tuttuğu, koruduğu özel bir alandı şiir onun için. Yazılar, çeviriler, oyunlar, dersler de girse araya; şiir için yaşadı, şiir için yazdı, şiiri hayat bilgisine dönüştürmeye çalıştı. Şiir ve yazıları; Varlık, Yenilik, Yeditepe, Türk Dili, Yeni Dergi, Yeni Edebiyat, Cumhuriyet, Milliyet-Sanat dergi ve gazetelerinde yayımlandı.

Almancadan yaptığı çevirileriyle de kültür yaşamımıza zenginleştiren Necatigil: şiirlerinin yanı sıra radyo oyunları yazdı, Türk edebiyatının vazarları, eserler sözlüklerini hazırladı. Eski Toprak ile 1957 Yeditepe Şiir Armağanı'nı, Yaz Dönemi'yle de Türk Dil Kurumu 1964 Şiir Ödülü'nü kazandı. Yapıtları, ölümünden sonra, Hilmi Yavuz ve Ali Tanveri tarafından "Bütün Eserleri" adıyla vavına hazırlandı (Cem Yayınevi, 1981). Bütün Yapıtları, 1995'te, Yapı Kredi Yayınları'na yeniden yayınlanmaya başladı. Ölümünden sonra ailesi tarafından konulan Necatigil Şiir Ödülü 1980'den beri verilmektedir. Ayrıca hem öğrencilik hem de öğretmenlik yaptığı Kabataş Erkek Lisesi'nde 2010 yılından beri her yıl liseler arası Behçet Necatigil Şiir Yazma Yarışması düzenlenmektedir.

Şiir Kitapları: Kapalı Carşı (1945), Çevre (1951), Evler (1953), Eski Toprak (1956), Arada (1958), Dar Çağ (1960), Yaz Dönemi (1963), Divançe (1965), İki Başına Yürümek (1968), En/Cam (1970), Zebra (1973), Karelere Aklar (1975), Beyler (1978), Söyleriz (1980), Seçme şiirleri: Sevgilerde (1976).

Düzyazı: Bile/Yazdı (1979) **Radyo oyunları:** Yıldızlara Bakmak (iki oyun, 1965), Gece Asevi (bes oyun, 1967), Üc Turunclar (altı oyun 1970), Pencere (dört oyun 1975) **Araştırma/İnceleme:** Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü (1960.17. basım, 1998), Edebiyatımızda Eserler Sözlüğü (1979), **Çeviri şiirleri:** Yalnızlık Bir Yağmura Benzer (1984)

Ödülleri: Yeditepe Şiir Ödülü (1957), Türk Dil Kurumu Şiir Ödülü (1964)

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

BEHÇET NECATİGİL 11. ŞİİR YARIŞMASI

İL GENELİ Dereceler:

- 1.Parnas Düş, **Simgе Çelik**, İhsan Kurşunoğlu Anadolu Lisesi
 - 2.Gençliğe Özlem, **Deniz Gültekin**, Hasan Ferruh Özgen Anadolu Lisesi
 - 3.Kandırmak Yeniden, **Rümeysa Kocabaş**, Beşiktaş Anadolu Lisesi
- MANSİYON: Gitme, **Ethemcan Gırgin**, Cağaloğlu Anadolu Lisesi

İL GENELİ Dikkate Değer Şiirler:

İntizar, **Asım Erdem Demirci**, Beşiktaş Anadolu Lisesi
Tanrı'm Gör Beni, **Hicran Gök**, Bakırköy Güzel Sanatlar Lisesi
Unutus, **İrem Ak**, Pendik Şehit Adil Büyükcengiz Anadolu İHL
Savaşın Çocuklarına, **Ebubekir Seven**, Yaşar Acar Fen Lisesi
Sus/Kun, **Alin Karadeniz**, Hayrullah Kefoğlu Anadolu Lisesi
Züleyha, **Esmа Naz Yar**, İstanbul Üsküdar Lisesi

İL GENELİ Katılan Şiirler:

Alyeska, **İlayda Tetik**, 50.Yıl Tahran Anadolu Lisesi
Aşk, **Fatma Ece Güneş**, Özel Mürüvvet Evyap Fen Lisesi
Bekleyiş, **Sahel Razi**, Behçet Canbaz Anadolu Lisesi
Gizli Kafesin Gökyüzü, **Atakan Çelenk**, Rami Atatürk Anadolu Lisesi
Beni Benimle Bırakma, **Elanur Balabeyoğlu**, Mehmet Tekinalp And.Lisesi
Biter mi Sevdiğim, **Şevval Koçak**, İstanbul Üsküdar Lisesi
Beklenen Beklemek, **Ceren Sarıpınar**, Rami Atatürk Anadolu Lisesi
Dipsiz Kuyum, **Bilge Ateş**, Göztepe İhsan Kurşunoğlu Anadolu Lisesi
Özgür Bir Kuş, **Elif Üstün**, Bakırköy Güzel Sanatlar Lisesi
Firkat, **Zeynep Gürkan**, Çevre Koleji
Kendini Anlatmak, **İpek Şahin**, Çevre Koleji
Hüzün Sokağı, **Esmа Nur Muzır**, İ.Mehmet Çok Programlı Anadolu Lisesi
İstanbul Demek, **İrem Paç**, Şehit Osman Yılmaz Kız Anadolu İmamhatip Lis.
Duvar Saati, **Nehir Eroğlu**, Kandilli Kız Lisesi
Kedi, **Sena Didem Öz**, Özel Şişli Terakki Tepeören Anadolu Lisesi
Kıyı Taraçası, **Nehir Özkaya**, Terakki Vakfı Okulları Şişli Terakki Fen Lisesi
Komşu Teyzeler, **İrem Yenigül**, Özel Şişli Terakki Tepeören Anadolu Lisesi
Hayal, **Melek Naz Karakul**, Çevre Koleji
Muthuluk Bekleyişi, **Sude Nur Güney**, Yenilevent Anadolu Lisesi
Özlemin Bataklığı, **Semiha Şahin**, Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi
Özlemin Maviliği, **Sıla Bingöl**, Eyüpsultan Borsa İstanbul M.ve T. And.Lis.
Özleyiş, **Zehra Nur Genç**, İstanbul Üsküdar Lisesi
Sagu, **Yağız Baki Avcı**, Hasan Ferruh Özgen Anadolu Lisesi
Seher Güneşi, **Işıl Aksu**, Kandilli Kız Lisesi
Zambağıma, **Selen Azizağaoğlu**, Fmv Özel Erenköy Işık Lisesi
Gelmeyeni Beklemek, **Selen Başoğlu**, Rami Atatürk Anadolu Lisesi

Bir Sevda Ateşi İçimde, Sezer Ayık, Uluslararası Fatih Sultan Mehmet Anadolu İHL Sıfatlarım, Arda Öngel, Sabri Ülker Anadolu İmam Hatip Lisesi
Yürüyen Bir Yalnızlığım, Necla Güleç, Behçet Canbaz Anadolu Lisesi
Son Akşam, Feyza Geniş, Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi
Sonsuz Düş, Şöhret Günlü, Şehit Osman Yılmaz Kız Anadolu İmam H.Lisesi
Sonsuz Şavkı Beklemek, Zinde Arıkut, Özel Enka Lisesi
Şiir Olmuş Yalnızlık, Rabia Korkmaz, Şehit Osman Yılmaz Anadolu İHL
Candan Öte, Marzhona Teshabaeva, Göztepe Mesleki Teknik Anadolu Lisesi
Sessiz Çıglıklar, Taha Ataş, Samiha Ayverdi Anadolu Lisesi
Yalnızlık, Ceren Cindioğlu, Suat Terimer Anadolu Lisesi
Yalnız Başıma, Yiğit Ata Türkmen, Haydarpaşa Lisesi

OKUL KATEGORİSİ Dereceler:

1.Saat Onkırkbeş Ekim, Necati Siyahhan, Kabataş Erkek Lisesi
2.Dünden Sonra, İbrahim Kağan Lek, Kabataş Erkek Lisesi
3.Eylül, Ali Fuat Karaaslan, Kabataş Erkek Lisesi
Mansiyon: Epigenetik, Ay Sıla Çaloğlu, Kabataş Erkek Lisesi
Jüri Özel Ödülü: Meyus Bir İtiraf, Gülistan Zühre Bimay, Kabataş Erkek Lisesi

OKUL KATEGORİSİ Katılan Şiirler:

Ak Kefen, Gülistan Zühre Bimay, Kabataş Erkek Lisesi
Sessiz Arayış, İpek Çetin, Kabataş Erkek Lisesi
Kıvılcım, İpek Çetin, Kabataş Erkek Lisesi
Bir Duygu, Peyker Kaya, Kabataş Erkek Lisesi
Tanrı İle Günahkâr, Peyker Kaya, Kabataş Erkek Lisesi
Durmuş Saat , Peyker Kaya, Kabataş Erkek Lisesi
..., Fatih Canpolat, Kabataş Erkek Lisesi
Sevgiliye Son Sesleniş, Sude Görkem Tiken, Kabataş Erkek Lisesi
Vatan Anadolu, Kerem Güler, Kabataş Erkek Lisesi
Özgürlüğün Sesi, Sibel Rosine Şahin, Kabataş Erkek Lisesi
Özlem, Sibel Rosine Şahin, Kabataş Erkek Lisesi
Fırtına Diyarına Işık Gerek, Arhan Pala, Kabataş Erkek Lisesi

Simge ÇELİK
İhsan Kurşunoğlu Anadolu Lisesi

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

PARNAS DÜŞ

Rengârenk çiçekler var etrafımda
Morlu, yeşilli ağaçların altında,
Onları izleyen kuşlardan habersiz
Savruluyorlar rüzgârda...
Bulutları ağlatan son bakışında kaldı dünya
Umutları sağan son sözlerinde eridi gece
Sevgileri çağırان parnas atlasta renklendi aşk

Göğü yansıtan bir su var yerde,
Sarı kayık konaklamış tam köşesinde.
Kenarından geçen ördek ailesi
Eşlik ediyor bu mükemmel düzene...
Eşsiz bir rüya ve zamanın bebeği gibi gece
Tanımsız bir duyguyu betimleyen güneş gibi varlığın
Bensiz dünyanın ekseninde dönen kavuşmak gibi sözlerin
Mavi çok mavi
Toprak çok toprak
İnsan sadece insan değil

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

GENÇLİĞE ÖZLEM

Gözüme ilişti, elleri dolu
Çıkıyordu köşedeki postahaneden
Ayakkabıları eski, yırtıktı ucu
Gözleri yorgun, gözleri buğulu
Takıldım peşine, acaba niye?

Durdu bir evin önünde, özlemle baktı
Kendisi gibi kederli, yorgun, cumbalı
Direniyordu ıssızlığına
Mırıldandı dudaklar, omuzlar çöktü
Yürüdüm ardından, acaba niye

Oturdu altına yaşlı çınarın
Cebinden çıkarıp biraz yem attı
Tanıdığı olmalıydı konan kuşların
Eski bir dost gibi muhabbet etti
Dinledim onları, acaba niye?

Tanıdık gelmişti ilk gördüğümde
Geçmişti yılları hızla, özlemle dolu
Benim evimeydi huzurlu yolu
Tanıdım aslında düşündüğümde
Bana benziyordu acaba niye?

Rümeysa KOCABAŞ
Beşiktaş Anadolu Lisesi

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

KANDIRMAK YENİDEN

Bir sıcak keyfi düşün
bitkin bedeni uçtan uçan saran buharı
Hayattan kopmuş bi' idealin
en sevimsiz kadarı
Fırtınalı sabahta göğe dönük denizleri izliyorum
Bir düşkün gecesinde mesut ailemi özlüyorum
Denizi yaran hikâyeci olduğumu
inkâr edemezler eşliğinde
Tüm büyükler bir olur bir beni deviremezler
Ve ben seni düşünüyorum yine
Radyoda Tanrımın sesini kısıyorum
ki düşlemime karışmasın
Otlakta, koyunlarım, bir sürü kuşlar ötüşürken
Bir hafta sonu kahvaltısında, lakırdıda
hoşsohbette
Kardeşim gücenmiş ne'ye, dostum kendi hâlinde - öfkenin gece nöbetinde
Vitrin camında çok kişi yansımakta
Ben gözümü açınca o günün yarısı kayboluyor
İletişimin teli ben; barışın, savaşın ilahisini beklerken
Bir sırnaşık gecede yine, sevgiliyle baş başa
İkinci yeli küreklerden iteklerken oyuklara ve obruklara
Şakağıma saplı ağırdı şafak söküyor
Seyyahın bavulunu çevreleyen otogarlar dumanıyken
Sinmişim bir idealin coşkusunu aşmışım korkusuna
Kızıl göklerin üstüne mürekkep denizden çıkıyor
Önümde de bir dehliz
Sağımda hiçbir şey
Solumda sessizlik (Başımda pervane)
Arkamda durmadılar
Dört duvar arası bi' yuva etmiyor
Bir kendim n'apardım bu dar sokakta

(Ben, beni saklar tülle / Hatra üstü örtüyle)

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

Ethemcan GİRGİN
Çağaloğlu Anadolu Lisesi

MANSİYON ÖDÜLÜ

GİTME

Gittiğin gün ölmedim; sustun, o gün gelmişti son.
Gitmiyor git dense sevgim, kalmıyor kal dense de.
Gölgenin bir resmi yokken bende, her an sevmişim.
Yanmıyor yan dense kalbim, sönmüyor sön dense de.

Şimdi akşam oldu, yazmaktan usanmam asla ben.
Bitmiyor bit dense mısram, durmuyor uymuşsa da.
Sevmenin bir resmi var olsaydı bil sendin resim.
Silmiyor sil dense ressam, asmıyor tutmuşsa da.

-.--/-.--/-.--/-.--

Fâ i lâ tün Fâ i lâ tün Fâ i lâ tün Fâ i lün

İNTİZAR

Boyama, saçların simsiyah kalsın
Bir bir mahvolurken güzellikler
miadı dolarken insanlığın
Bir çocuk oturmuş kıyameti bekler

Yüksekçe bir duvara tünemiş
Satır ekler satır altına
Kafalarında kurşun iziyle soğumuş
Ölü bedenler gelir hatırına

Gerçekten yaşanmış mı bunlar
Yoksa ibaret mi yaşanacaklardan
Harlı bir ateşe atılmış mı odunlar
Çıglıklar yükselmiş mi izbe sokaklardan

İnan, inan bilinmiyor
Rüyalarımın öteye geçemedin babür kızı
Minel aşklar gitti yalnız besmeleler silinmiyor
Günlüğümün son sayfasında altı çizik bir yazı

El intizar eşeddü minennar
Beklemek ateşten beter
Yağmur kirpiklerine bi başka yağar
Ben tükendim gel artık gel, yeter

TANRI'M GÖR BENİ

Düştüm yine gecenin kör kıyılarına,
Bir büklüm olmuş düş kırıklarımla,
Dağılmışım hep yas tutmuşum gelmeyenlere
Ve açmışım avuçlarımı sana, Tanrı'm gör beni!

Düştüm yine yarınların peşine,
Fırtınadan kül olmuş kalıntılarını toplarken
İnatla açmışım avuçlarımı sana, Tanrı'm gör beni!

Daldım yine olasılıkların karmaşasına,
Bir yanım zifiri karanlık, bir yanım ayın kutsanmış ışığı,
Ve bakıyorum usanmadan gökyüzüne,
Açmışım avuçlarımı, Tanrı'm gör beni!

Bağlandım yine keşkelerin umuduna,
Yönümü bulmam için bir fener,
Çırpınmaktayım denizlerle boğuşurcasına,
İnadına açmışım avuçlarımı sana, Tanrı'm gör beni!

Düştüm yine çıkmaz sokaklara,
Yalın ayak geçmişim ve şimdiler ile tutunuyorum duvarlara,
Açtım avuçlarımı sana, Tanrı'm gör beni!

Kaldım yine kuşkunun ölü kucağında,
Zamana yenilmiş yitik bir ben,
Ve her şeyin acısıyla sonu gelmez boşluklarla,
Açmışım avuçlarımı, Tanrı'm gör beni!
Düştüm yine zıtlıkların ortasına,
Bir yanım ölü düşler, bir yanım yeşermek isteyen umutlar,
Bu ikilem savaşında, açmışım avuçlarımı sana, Tanrı'm gör beni!

Gör beni, gör ki yalnızlığım son bulsun!
Gör ki sabır kıyısına aksın suyum!
Gör ki dikenli olmasın tutunduğum dal!
Gör ki kibir dolmasın solduğum nefes!
Gör ki çığlık olmasın duyduğum ses!
Gör ki yarını beklerken, ölümün kucağında sızıp kalmayayım,
Gör ki anlam bulsun bekleyişlerim,
Ve gör ki ilahi özgürlük konsun kanatlarıma,
Ve salsın beni ümitsizlik esaretinden ilelebet yarınlara!

İrem AK

Pendik Şehit Adil Büyükcengiz Anadolu İHL

UNUTUŞ

Dolanıyorum bomboş caddelerde
Fakat aklımda aynı anılar,
Unutmak içindir belki de
Bu gereksiz çabalar.

Sokaklarda anılar vardı
Her adımda tekrar yaşandılar.
Erkek evine doğru yol aldı.
Halini görseydi ağlardı kuşlar.

Dolabında mektuplar vardı
Her gün tekrar okundular.
Kadın yatağında ağlamaya başladı.
Fakat son pişmanlık neye yarar...

Yalnızlığa alışmak kolaydı da
Sensizlikte neyleseydim
Tek isteğim bulmaktır seni bir mektupta
Yanımda iken bile ben seni bekledim.

Beklerim usanmadan sonsuza kadar,
Geleceğini bilseydim eğer,
Ne için bekledi bu ihtiyar
Yoksa yine mi peşimizi bırakmayan kader.

Kim bilir ne kadar süründüm
Yıllarca dileğimi tek kelime ağzından
Beklemek ki benim için zulüm
Lakin tek düşümsün bakarken camdan.

Belki de suç değildi sende
Sadece ben düşündüm günler, saatlerce
Fazla düşünmenin sonucu gözlerinin önünde
Unutamıyorum, çıkmıyor aklımdan onlarca tümce.

Her sabah oturdu ikisi de
Pencerenin başına
Ayrı ayrı beklentiler içinde
Ama ikisi de yazmadı birer mısra.

Zordur hem unutmak
Hem de sevmek.
Fakat kuşkusuz en zoru
Her an seni beklemek...

Sonu yok bu bekleyişin
Hiç gelmeyecek o mektuplardasın
Bir belki gibisin
Bir varsın bir yoksun

Her gece tekrar kararıyor sokaklar
Boyanmış anılarımız da beyaza
Peki ya gündüz vakti eriyince karlar
Yardımcı olur mu bu unutmamıza.

SAVAŞIN ÇOCUKLARINA

Gözükünce arşı delen demir kuşlar
Dağlardaki köylerde bir uğultu başlar
Yeisin esiri olur ışıltılı çeşm-i siyahlar
Ve karanlığın ortasında, korku dolu anlar

Esaret altında tarihin yok olmuş tüm yalanları
Yitik anılara hapsedildi, dünün geriye kalanları
Hatırladıkça gözlerden damlayan tuzlu yaşlar,
Çehrelerdeki kanlanmış abileleri haşlar

Ölmek üzere olan dünyada bitmez acının öyküsü
Yankılanır dağlarda onları anlatan bir âmânın türküsü
Süzer etrafı ümitsizce yaş dolu boş bakışları,
Ne kadar çabalasa da duyulmadı ruhunun sessiz yalvarışları

Ve akıl kurcalayan sorular kavuşunca açıklığa
İstemsizce küfür savurmak ister ağızlar karanlığa
Gözler ıslatırken dudakları kavuşmayı arzular karanlığa
Fecr geldiğinde yakar Tanrı umudun kıvılcımını ruhlarda

Vurgun vakti gelir yabanın yorgun yolcusu
Miskle bezediği masivasını esir aldı korkusu
Alınca eline parçalanmış kelebeği
Gözlerinden akıttıklarıyla ıslanıverdi yüreği

Görünüyor uzakta esrarengiz dağlar
Orada analar yavruları için ağlar
Benim burada yüreğimi kim dağlar,
Savaşın çocuklarına bir şiir mi barışı sağlar?

SUS/KUN

Yine hevesiz bir gecede
Hayasız hayallerle seninleyim.
Şimdi çehreme birer perde avuç içlerim
Kaçmak istediğim binlerce şey var,
Derinlerimde, bana ait binlerce sen...

Çiçekler yamadım ellerime
Gözyaşlarıyla sulanmış, hayat kadar renkli çiçekler.
Kırlardan çalınmış acılı sevinçlerdi.
Ve açtım sözlüklerde acıyı aradım.
Kırgın mıydım, kızgın mı yoksa yalnız mı?
Çokça zaman ayrımına ulaşamadım.
Kendimi anlayabilecek kadar tanıyamamışım.
Fakat Tanrım,
Hâlâ seni sevebilecek kadar aydınlıktım!

Varoluşum bir cezadan ibaretti
Sanki beni her şeyi hissetmekle cezalandırmıştın;
Beni hislerin parmaklığında esir yapmıştın.
Beni, kendi kendime esaretle savaştırmıştın.
Tanrım,
Sen beni sensizlikle sınamaya asla doymadın!

Bir nefes kadar uzakken sana
Aslında bir dünya kadar da yabancıydım varlığına
Aynalara bakmak zulümdü sanki
Ben her yansımadı yeniden tanık olurken sana,
Sensizlik yalnızlığı beklemek de olsa
Biliyorum,
Ancak senin yalnızlığına sana erişiyorum.
Tanrım,
Seni beklemek dünyanın sonunu beklemek de olsa
Ben bu bekleyişi seviyorum!

Sensizliği yaşamaktan sebep,
Tüm dünyanın yükü vardı sırtımda.
Bir dünya dolusu insan
Sırtımda bir dünya dolusu yaşam.
Yaşananlar bir kayaydı ardımda.
Ve Tanrım
Sen de dünya kadar suskundun bana!

ZÜLEYHA

Ne vakit varsa gökyüzü gri makamına
Derin bir efkâr çökerdi Züleyha'nın bağrına
Bu efkâr ki sarardı boğazını bir halat misali
Bu halat ki kökünden kııardı ruhunun sesini

Ne vakit kaldırsa bu poyraz toprağı yerinden
Solgun yapraklar fisıldardı bildiğı şarkıları ezelden
Ne vakit duysa Züleyha bu ezgileri
İnceden üşürdü narin elleri

Hafifçe götürdü ellerini yüreğine
Çevirdi çehresini gri gökyüzüne
Süzülen yaşların ardından yumdu gözlerini
Uıulca bekledi... Neyi mi?
Yüreğini saran bu kıızgın ateşin
Bedenini yakıp küle çevirmesini
Sonra bu küllerin bir rüzgârla beraber
Yavaşça hırçın denizin kanına girmesini.

ALYESKA

Şimdi konuş,
İhtimalleri sırala bana.
Gece uykumdan uyandıran,
Beni olduğum yerde sarsan ihtimalleri sırala.
Ayaklarıma dolanan sözleri hatırlatayım sana,
Sahipsiz bırakılan birkaç sözcük parçasını doldurayım kulaklarına.
Söylemeyi unuttum, hisset.
Boğazımda bir düğüm, sen devam et.
Ellerin demiştim Alyeska.
Görüyorum, hatırlamak yetmiyor sana.
Hangi dizeleri sıralasam önüne, faydasız.
Işıkların kapanmasını bekliyorsun.
Çekip gitmeyi o anlara saklamayı seviyorsun.
Ellerin demiş miydim Alyeska?
Zihnime bir mil de çekemiyorum oysa,
Aklıma bile yetemiyorum ya!
Anlaşılması ne zor mahlukat şu insanoğlu,
Düz yol dikenli diyorlar.
Bir ses duydun mu?
Gözlerin yakaladı mı beni?
Şimdi her zamankinden daha çok duyuyorsun.
Ellerinden bahsettim mi Alyeska?
Bana uzaklıklarından,
İbaret olduklarından,
Özlemimi çektiklerimden bahsettim mi?
Hatırlamak bana yetmiyormuş, anladım.
Ah Alyeska,
Ellerinin belireceği bir hayal parçasından ibaretim.
Zihin önüme çelme taksa da,
Yürek gardımı benim için alıyor.
Alyeska, Alyeska, Alyeska...
Kaç kere seslensem anlarsın beni?
Duyma, lüzumu yok.
Yalnız mutlak surette anla.
Zira ellerin Alyeska;
Bir hayal parçasından daha fazlası.

AŞK

Haindir mesafeler, unutmaya yetmez
Gönül isterse göze gerekmez
Düşünmektir; kanatan, parçalayan,
Kahredip acıtan.

Bakışsak saatlerce konuşmadan
Öylece dursak, dokunsak fark ettirmeden .
Yetmez miydi affedip kabullenmeye,
Sarılıp öpüşmeye

Nerededir parlak pullu mısraların?
Sevdamdır diye akan satırların
Başkasına mıdır artık,
Parfüm kokulu mektupların..

Şimdi uzaklarda, karanlık diyarlardasın
Başı boş, tek başınasın .
Gel de diyemiyorum; istemiyorsun sözcüklerimi
Acıtıyorsun sende yaşayan kalbimi

Koca bir boşluk ;
Aşkınla doldurmuşum içimi
Olmuyor kurtaramıyorum!!!
Yeter ki gel, boşalsın içimdeki sen

Nasıl da yakardı içimi ,gözlerin
Nerededir o eski gülüşlerin
Özlüyorum,
Masumca sebepsizce özlüyorum...

Bitmez midir sevdamın sınavı ,
Aşkımın feryadı
Söndürmek miydi bana düşen
İçimdeki yangını

Varlığı artık sayfalarda
Tükenmiş aşklar romanında
Kalbindeki sancılı yarasıyla
Yalpalanıyor isimsiz sokaklarda.

BEKLEYİŞ

Her kaçış adımında
Sabırla bekler bu yürek beni.
Gecenin kuşkusuzluğuna
Gömer benliğimi.

Bir avuç toprağa
Defin edilmiş ceset misali.
Gözlerimi çaresizliğine
Tanrı korur benliğimi.

Tenimin soğukluğunda tedirginlik
Eski bir dost gibi selamlaşır.
Yabancılaşmaz bana
Yadırgamaz yerini.

Saatler düğüm olmuş eşreflerime
Bitmek bilmeyen sensizliğim gibi.
Bu fani dünyada,
Beklemek...

GİZLİ KAFESİN GÖKYÜZÜ

Beklediğim kadar tik tak etmedi.
Ne senle ne sensiz zaman geçmedi.
Ben gibi ip ucunda durur bakar.
Dönen dünyada mı uzakta tutar.

Beklemekten hesap tutulmaz oldu.
An bitmekten hesap tutulmaz oldu.
Zaman uzun bir süredir aynıymış.
Saatim günde iki kez doğruymuş.

Her duman senin habercin gibiymiş.
Kendimce bir anlık müjdeleyendir.
Gizli kafesin gökyüzü yeterli.
Hala saçım kar tutamamış gibi.

Pencere başında, bank üstündeyim.
İnsan evladını beklemekteyim.
Poyraz titretti, ısıttı Samyeli.
Zaman geldi geçti görüşmeyeli.

Duyuruları takip ediyorum.
Bildiğim yol başında bekliyorum.
Canım en fazla biraz gecikirsin.
Sen ne olacaksa olsun gelirsin.

BENİ BENİMLE BIRAKMA

Hüznüm çakılı kalmış hür kokan duvarlara.
Sıkışmışım bir hücreye, elim kolum bağlı.
Bir takvim yaprağı daha aralanmış hayâsızca.
Kurtarmışım beni benimle bırakanlardan.
Yalnız kalmışım uçup gidemediğim diyarlarda.
Hoyratça yaslanmışım ölü dalgaların koynuna.
Bekleyişler tükenmiş oysa vazgeçişlerim diz boyu.
Arar mısınız beni, aciz bir şiirin son satırlarında?
Saçımı bile okşamayan rüzgarın şehveti sarmış içimi.
Semaya asılı kalmış benliğimin ilk izleri.
Yüklenmiş kanadıma karanlığın ihtişamdaki belirsizliği.
Pusuda bekleyen geceydi, anlam veriyorum şimdi.
Bastırdım göğsüme kederi, benimle inleyen kimdi?
Bir hasret bekler aynalar, üzerimize sinen sessizliği.
Gecenin karanlığında değil kendimde arayayım seni.
Yeniden umurumda olsun yaşamak, kayıtsızca.
Söylenecek özgürlük nağmeleri ve renklenecek begonviller.
Ukde kalan yalnızlığım incek derinlere.
Söyle bana, beni benimle bırakmak niye?

BİTER Mİ SEVDİĞİM?

Bir çılgınlık etmek istiyorum.
Gecenin körü...
Bekleyişlerime dolan haykırışlar öyle sessiz ki,
Sensizlik kokuyor buram buram.

Elim çarpırsa diyorum telefona.
Gecenin körü.
Açsan sen de bir umut,
Bu bekleyişler biter mi sevdiğim?

Sabahın bir vakti...
Baksam resmine.
Bana uzaktan sevmeyi öğreten “sen”e
Yazdığım mısraları haykırırsam.

Duyar mısın o zaman sevdiğim “ben”i
Anlar mısın sen de gözlerimden çaresizliğimi?
Fark eder misin serzenişlerimden bekleyişlerimi?
Sessiz sessiz can verişlerimi...

Sensizlik görüyorum aynaya baktığımda.
Tükeniyorum galiba, yeniliyorum hayata.
Feda etsem fark etmediğin bu “can”ı sana,
Bu bekleyişler biter mi sevdiğim?

Yarım bıraktığın hayallerimizi,
Gözlerine yazılmış o satırları
Yaksam sevdiğim.
Unutur muyum sensizliğimi, umutsuz bekleyişlerimi?
Unutur muyum?

BEKLENENİ BEKLEMEK

Güzel günleri saklıyorum gecenin bağına,
Olmadığın sabahın ne faydası var bana,
Bekleyenlerin dostudur derler geceler
İçimde bir umut, “Bu da gelir bu da geçer”.

Ne yaparsam yapayım çeviremiyorum sırtımı sana
Biliyorum sırtımı çevirince gidecek bu beden
Biliyorum ne yaparsa yapsın
Sana geri dönecek bu beden

Yakma canımı sanki buradasın gibi,
Gelme aklıma, yanıma gelmediğin gibi,
Beni nedensiz terk edişini,
Brak ruhuma hissettirmeyi.

Hâlâ gittiğin yol kenarındayım.
Bir an yokluğundan ürperiyor ruhum,
Sonra rüzgârla dans ediyor kokun,
Alev alev bedenimi yakıyor yokluğun.

DİPSİZ KUYUM

Anlayamıyorum hayatı, anne anlayamıyorum
Eninde sonunda yine yapayalnız buluyorum kendimi
Herkes seçimlerinin kafesinde, özgür esir
Anlayamıyorum hayatı, anne anlayamıyorum

Aklını mı kaçırılmış insanlar
Nasil görmüyorlar gözlerinin önüne serilmiş sisleri
Anlayamıyorum hayatı, anne anlayamıyorum
Sorun bende mi
Bir tek ben mi kaldım ayrık otu gibi
Herkesin kendine has bir hesabı varken şu hayatta
Ben yapamıyorum, yalnız olmak istemiyorum

Anlayamıyorum hayatı, anne anlayamıyorum
Umudum kırıldı bir kere, anlamak istemiyorum
Sıkışıp kaldığım bu düzenden, kirli çağdan kaçmak istiyorum
Bir hata mı oldu Tanrım!..
Beni gönderdiğin yere uyum sağlayamıyorum
Bir hata mı yaptım Tanrım, artık seni de yanımda hissedemiyorum
Bir sorun var Tanrım!..
Beni yutan karanlıktan kaçamıyorum

Yapamıyorum, anne yapamıyorum
Boğuluyorum
Yapamıyorum, anne yapamıyorum
Dayanamıyorum
Geceye hükmeden karanlık, beni tahtı eylemiş
Kudretinde eziliyorum
Yavaş yavaş katıyor beni de kendi sonsuzluğuna, hissediyorum
Kaçamıyorum, anne kaçamıyorum
Tutacak bir el göremiyorum

Korkuyorum
Korkuyorum anne
Yakında ben de ben'i yalnız bırakacak diye çok korkuyorum

Ledum

ÖZGÜR BİR KUŞ

Ağzımı açmadım sürgün yemiyim diye,
Tek istediğim aydınlıktan gelen bir el,
Kurtarsın beni.

Uçan bir kuş gibi hissetmek istiyorum,
Elimdeki zincirler görünmez olsa da,
Kurtulamıyorum bu işkenceden,
Hissediyorum kalbimdeki
O karanlığı, o boşluğu.

Gözlerimden akan yaşlar tek sözcüklerim,
Bu gerçekliği unutmak için,
Gitmek istiyorum lakin
O zincirler bir engel.
Kalbimdeki o boşluğu kapatmalıyım
Ama kaçamıyorum bundan.
Yaptıklarım benim isteklerim mi ki?
Anlamıyorum, anlamıyorum bu dünyayı.

İçimdeki kuşu kafesinden çıkartmak istiyorum,
Bu gerçekliği unutmak, gitmek istiyorum.
O son umudumla uçmayı diliyorum.
Uçabileceğim kadar uzağa,
Ta ki birini görene kadar,
Bu azaba son vermek,
Dört duvarlı yerden çıkmak,
Zincirleri parçalamak, uçmak istiyorum.

FİRKAT

Güne yalnızlığım ile başladım
Mazinin kısa bir filmi geçti gözlerimden
Banaysa sadece kabullenmek kalmış
Bu pişmanlık dolu havuzda
Hatırla, akıp giden günlerin hatırına
Okunan mısraların, seven gözlerin yokluğunu
Hatırla çekip giden kalpleri, unutma
Acırsa kalan ona, sızlayan şefkatin
Özümse arta kalan sevgiyi, gizleme
İslanmışsa mektuplarım, yüreğinin kırıntılarıyla
Hele bir de mevsimiyse karanfilin
Rüzgârda esiyorsa incesinden
Çağır da geleyim, adadan kalkan son vapurla
Böyle mi geçer ömür!
Takvim yapraklarının sonunu ipe çekerken
Yanıp tutuşurken
Bir tesadüf umuduyla
Balık pazarına geleli oluyor saatler, tazeyiz
Canımız burnumuzda
Ben birinci, sen ikinci sırada
Sunulmuşuz yergiyeye, camdan vitrinlerde
Ayrıldık, ayrıştırıldık
Yılların dostluğu bitiverdi işte
Ben ve tavandaki çatlak baş başa,
Bitmek bilmeyen sorular
Sonu görülmeyen bir yol misali
Düşüncelerimse pusu kurmuş bir bekçi önümde
Tamamlar sanıyoruz
Kendimizde bulamadıklarımızın boşluğunu
Ama geç de olsa kabulleniyoruz
Yaratmadığımız olasılıkları
Zamanın duraklaması
Küçük bir es
Son bir soluklanma ve kum saatinin akmaya başlaması
Yine ve yeniden
Gözlerimiz baş başa
Kalplerimizin yetişemediği bir hızda
Son bir tebessüm
Ve elveda

İpek ŞAHİN
Çevre Koleji

KENDİNİ ANLATMAK

Hani bazı anlar olur ya
Kelimeler yetmez ya kendini anlatmaya
O anlardayım ben de işte
Saat gece üç suları
Elimde kalemim, önümde kağıdım
Ben yine kendimi anlatmaya çalışıyorum
Deniyorum, deniyorum, yapamıyorum
Ruhum çılglık çılgılığa
Kalbim kan ağlıyor
Ben yine sessizliğimde boğuluyorum
Hislerim peki, hislerimi anlatmaya çalışmak
O en zoru işte, en çetrefillisi,
Ben bile bilmezsem ne hissettiğimi
Kim anlatır sessizliğimi
Hislerim öyle yalnız kalır, öyle yetim
Ben yine bir başıma,
Saat gece üç suları,
Ben yine kaybolmuş
Ben yine kendine tutsak.
Kaç kişiyi bıraktık ardımızda,
Kaç kez kırdık, kaç kez ağladık,
Kaç kez kızdık,
Kaç kez sustuk,
Kaç kez anlatamadık derdimizi,
Kaç kez kapandık içimize,
Kaçında çılglık attık bunların,
Kaçında haykırdık, yere göğe
Kaçında anlatabildik,
Kaçında yorulduk dedik
Kırıldıkça kırdık,
Kırıldıkça içimize kapandık,
Öyle çok sessiz kaldık,
O zaman öğrendik,
Sessizliğin de gürültülü olduğunu,
Öyle söndüremedik ki,
İçimizde yanan ateşi,
Kül olduk bazen,
Bazen küllerimizden doğduk,
Paramparça olduk,
Yandık, bittik, yok olduk.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

HÜZÜN SOKAĞI

Bu kente hüzün çöktüğünü
Gözlerimde görebilirsin sevgilim.
Lambalarda dans eden kelebekler gibi
Ölüme dans edişime, bu sokaklarda rastlayabilirsin.
Geçmiyör sana olan özlemim,
Ve dinmeyen acılar içinde kıvranişım,
Boğuluyorum...
Kendi düşüncelerim bile çıkmaza sürüklüyor beni
Bir ipe geçiriyorum sana yazdığım dizeleri
İlmek ilmek ve diyorum ki
İşte ölümüm...
Ve sokak aydınlanıyor bir köşede
Bir kıyısında bulunan gülümseyişini görüyorum.
Ayın parlaklığı iniyor sanki gözbebeklerine
Güneş gibi yanıyor avuç içlerin
Öpsem yanarım.
Düşmüşüm gecenin karanlığına
Beni aydınlatan bir seni ararım
Bir de hüzün sokağını...

İSTANBUL DEMEK

Ne yazsan ne yazmasam
Bilemiyorum...
Kimine göre süslü cümlelersin
Kimine göre her şeyin bittiği yersin.

Hasretlerin bittiği,
Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı'sın sen
Fetihlere destan,
Koca Fatih'sin sen.

Bir annenin evladına hasreti,
Başarıların sırrısın sen.
Nice Halislerin,
Otuz kurşununa bedelsin sen.

Devrimleri açıp kapayan
İşgalleri durduran
Ananın Mehmed'ine duası
Milletin gururusun sen.

Efsaneler, türküler, köprüler...
Üzerine emek verilensin sen.
Bayrağın hakkını veren
Bir temmuz gecesisin sen.

Ne kadar uzun yazsam
Olmuyor, anlatamıyorum seni
Masmavi denizinle bir hoş oluyor içim
Biliyorum seni anlatmaya yetmiyor mısralarım.
Biliyorum ki sen İstanbul'sun.

DUVAR SAATİ

Zaman geçmek bilmedi duvarda,
Sanki bitti desem yeniden başlayacaktı.
Geçmiyordu, dünya dönmüyordu;
Gelsen zaten bırakmayacaktım hayat.

Yolcu treni kalkıyor ey insan!
Bin artık git artık buralardan.
Gidemem demedim, beklemek istedim,
Geleceği yoktu ama ben yine de bekledim.

Bekler mi koca vagon bir insan, bin insan...
Ben beklerdim oysa bin gün bir insanı,
Akışına bıraktım zamanı,
Akmak bilmiyordu, yoruldu hayat.

Suluklanmayıp devam etti yoluna,
Dur demeye kalmadan gitti hayat.
Sana mı kaldı benim durmam diyordu sanki,
Koca vagon beklemedi hayat,
Tamam, artık sen kazandın.

KEDİ

“Öfke ne?” diye sordum kedime,
Hep anlatılan o ağdalı dizelerde.
Cevap bile veremedi kedi.
Baktı suratıma, anlayamadı demek ki...
“Af ne?” diye sordum kedime,
Hep aranan hiç oldurulamayan.
Cevap bile veremedi kedi
Doğasında yoksa demek ki...
“Barış ne?” diye sordum bugün kedime,
Anlamış olacak,
Geldi anne kokulu kucağıma,
Kıvrıldı göğsümün arasına.
“Mutluluk ne?” diye sordum kedime,
Anlat dedim,
Anlat ki bileyim,
Sana kucak dolusu mutluluk vereyim.
Patisiyle savurdu onu gıdıklayan saçlarımı.
‘Nankör’ derler, dedim sana kedi.
Sorma neden, ben de bilmem.

KIYI TARAÇASI

Kollarımı sıvadım
Eğildim
Oturdum rıhtımın tahta köşesine
Uzaklara daldı gözlerim
Ayaklarım kedere battı

Ellerim kollarım bağlı
Bu umutsuzluğa hapsoldüm
Çaresizlikten çaresizlik seçtim kendime
Göz bebeklerim saatte tutuklu kaldı

Attığım her adımda yolumu boyladım
Dönüp baktım ardıma her bir dönemeçte
Karanlıktı
Kara trenin hasretinde boğuldum

İçimi çektim derince
Çılgılığım uzaklara doğru kayboldu
İliklerime yapıştı düşüncemin yalnızlığı

Şiir yazdım.
Ve alevlere büründü kıyı taraçası
Işıl ışıl oldu her yanı ve her notası
Hatıramdan akıp geçti her saniye
Ayak bileklerimde duydum balıkların ısırtığını

Doğruldu
Damla damla sızan kan tenimden
Kızıla boyadı akan yaşları gözlerimden

Bir kağıda döktüm yazgımı
Minik bir tekne yaptım kağıttan
Tekneyi suya bıraktım

Sustum.
Çünkü artık söylenecek tek bir dize kaldı

Ama Neruda benden önce söylemiş
Bu gece en hüznü şii yazabilirim

İrem YENİGÜL
Özel Şişli Terakki Tepeören Anadolu Lisesi

KOMŞU TEYZELER

Zaman akıp geçiyor sahi...
İnanmak güçleşti.
Sımlar değişse de
Benimki hep aynı sanki...
Büyüdüğümü andıran
“Kocaman olmuşsun.” diyen teyzeler sadece
Aldığım birkaç kilo ve tutam tutam dökülen saçlarım...
Bence tek değişen, bunlar.

Leyla BOZKURT
Hasan Ferruh Özgen Anadolu Lisesi

YASLI EVİN SOĞUĞU VE MAVİ ORTANCALAR

sen buralara gelmeyeli tam iki yıl olmuş,
biliyor musun?

güz hüznlerinde incinen parmaklarımın yasakladığı
bir yüzüğü öperken yakalandım bu sabah,
mutfak penceresinin önündeki mavi ortancalara.
ayıplamadılar beni ama payladılar biraz
“hâlâ nasıl,” dediler “hiç gurur yok mu sende?”

mavi ortancalar öyle hızlı büyüdüler ki
ne kadar olduğunu saydım bu sabah.
şimdilerde fırtınalı bir mevsime gebe takvimden
ve takvimlerden gidişinin ikinci yılı olduğunu saydım.
tam iki yıl olmuş.

hiç konuşmadan
öyle sessiz, yorgun ve soğuk geçmiş iki yıl.
bu denli renksizliği ve kahredici tesellisizliğiyle
nasıl geçebildi iki yıl, diye sordum kendime
hâlâ bir haber yok senden.
otuz yedi yaka numarasıyla topal postacı
bugün de sokağımdan geçti, bana uğramadı.

sen gittikten sonra eskisi gibi söylemedi artık
yedi renkli tarla kuşları, neşeli türkülerini biliyor musun?
sokağın başından duyulan kemanlarıyla kadınlar,
karanfil satmadı.
bahçelerde bahar hep geç geldi ve gitti en tezinden.

güzelliğini kaybetti birçok şey yaslı evin soğuklarında.

ben değişmedim
cebimde hâlâ ortanca otları ve kurşun kalem taşıyorum.
saat dörtten erken uykulara uyumuyorum.
romanını bitirmek adına söz verdiğim Fransız yazarı
bir kez daha, yüz kırk ikinci sayfada yüzüstü bırakıyorum.
telâşlı, dalgın ve iki renkli ruh halimle
sözleri değil, sesleri en yüksek çıkanların olduğu

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

kavgalarda mağlup oluyorum.
bir parçamın hep gölgeli kaldığı topluluklarda aşırı kaçıyorum.
senden kalan hüznlerimi taparcasına seviyorum hâlâ
ve öpüyorum parmaklarımı inciten yüzüğü.

olur da bilmek istersin diye söylüyorum,
güzelliğini yitirmeyenler de var buralarda:

bütün güzel çocuklar hüznü hâlâ.
kalplerinde maviyi büyüten ortancalar, hâlâ çok güzel.
başını yaşlı göğe yaslayan servi ağaçları
büyümekten korkan çocukların ellerindeki
turuncu, mavi, sarı uçurtmalar
hâlâ çok güzel.

bu sabah pencereme konan tarla kuşlarının sevincinden
bahsetmek isterdim sana,
dört renkli melodilerinin güzelliğinden.
uzun bir zamandan sonra ilk kez
böylesine neşeyle dolmuş yüreklerinin sunduğu ziyafetten.
kül rengi rüzgârların kulağıma üflediği haberdan
filizlenen umudumdan
kuşkulu heyecanımdan bahsetmek isterdim sana.

odamın dört köşesi de
yaşı unutulmuş kitaplarım da hep sen kokuyor.

ben hâlâ
dudaklarımda kalan yegâne hatıranın tebessümüne
ihtiyarlayan kalemimin inatçı mürekkebine
ve avuçlarımda biriktirdiğim kırmızı şiirlere sahibim.
yaşlı evin soğuklarında sızlayan mavi ortancalar
seni hâlâ çok seviyor, biliyor musun?
bu sabah
beni iyice payladıktan sonra “niçin o gelmiyor hâlâ?” dediler.

sen burada olmalıydın şimdi.
burada olmalıydı sıcaklığın
ve Neruda şiirlerinden alıntı yapmalıydı avuçların.

yürek parçalayıcı hüznüyle bu umarsız bekleyişin sonrası olacak.
ve ben otuz yedi numaralı postacımdan
bir gün ziyadesiyle zarif bir mektup alacağım, biliyorum.

MUTLULUK BEKLEYİŞİ

Burası artık bana hüznün şehri,
Beklenen hâlâ gelmemişken.
Gökyüzü güneşten almış rengini,
Saatler geçip gün batarken.
Kafamda durmak bilmeyen düşünceler,
Kovuyorum bir bir zihnime yerleşenleri.
Her gün çınlar kulağında aynı kelimeler,
'Bekleme, dönmeyecek, kaybettin o sevinci.'
İçimde yaşarken geçen tek şey saatler,
Peki ya geçecek mi bu sessiz gürültü?
Çaresiz kalıp ağlayan gözler,
Ağlayışların ardından perdelerini örttü.
Kara günlerin kederli yorgunluğu,
Üzıldüm hep dönemediğimden geçmişe.
Uzarlarda aradım durdum o duyguyu,
Bir gün ansızın konsa kalbime.
Gelmeyecek belki hiç özenenler,
Düşünmek acıtsa da umut etmek güzel.
Sokaklar sustu, ıssız caddeler.
Bir an gelse ki, olsa tüm kâinata bedel.
Yakında aramadığımdan mı göremedim mutluluğu?
Ya elimi uzattığımda tutabileceksem?
Bırakıyor ruhum bekleyişlerin korkusunu.
Gözlerimi açtım, bitsin mutluluğa özlem !

ÖZLEMİN BATAKLIĞI

Tozlar arası oluşumda yazgıları bekledim
Kuş kafesten uçmadıkça cevaplar istedim
Saymadım, ne kadar olmuş bekleyeli?
Sensiz yollarından geçmeyeli

Meğer bu küflü demirin ışığında
Sensiz, yalnız beklemiş
Yazgılarına haset ettiğim
Yarınlarla ölüp bitmişim

Yıllarımı vermişim
Hani gönlünce sevmiştin
Meğer özleminin önünde
Başımı dahi eğmişim

Anılarımızı eksem
korkarım yeşermese
Ya yelkovan akrebi geçerse
ben toprağa girince

Sensizliğimde yandım
Baygındım ayılmışım
Gözlerine daldıkça
Bataklığına batmışım

Ne olurdu gelsen beraber
Olmasan yıllar beni beter eder
Işığının izinde ya bitmezse şu belkiler

Gözledikçe yolunu gelmedin
Bir ışık dahi vermedin
Vakit kalmadıkça esaretimi görmedin
Beklemek ne fayda ben yanına gelince

Hep beklemişim seni
Gözlerim yolunu, sisli gözlerini
Yollarım ateşinle küllense
Yine mi gelmez şu posta treni

Gelse dahi batmışım,
Işıltımızı karanlığında anarım,
Gözlerinde yanmışım, yanarım,
Boğulmazsam derinliğinde yaşarım.

Kurtar beni bu dipsiz sessizlikten
Çıkmazlar beni bir yere götürmezse
Ne farkı kalır hürriyetin esaretten

Kumlar aktıkça içime dolar durur
Zarflarım küllerimle uçar havaya savrulur.
Yoluna koyulmadık özlemler sılaya vurur
Kavuşmak değilse ayrılıklar kalpte o sızı hep durur.

Cümlelerim benimle boğulmazsa...

Belki yarın benimlesin
Ya hayalsin ya bekleyişim
Kaldım köprünün sonunda
İpleri kesmene el vermişim

Boğma beni gözlerinde
Kaybolmuşum gecenin gölgesinde
Kuş kafeste durmasa
Uçmaz mı sence de

(uçtu)

Boğuldum kalakaldım
Gölgeni aklıma yazdım
Belli ki yine durup öylece kaldım
Güllerimle ışığında

Varsa yoğum bu halimde
Belki başka zamanda başka günlerde
Yokluğun hasretin bağlamış beni
Hep aradığım eski günlerde

Bulup bulmamak değil mesele
Kaybetmek nasip olmuş hep verene
Gözyaşı içmeden gülüp geçene
Hayat gülermiş günü gelince...

ÖZLEMİN MAVİLİĞİ

Bekleyişler boğuyor bedenimi,
Küçülen yapraklar üçgeni...
Yalnızlığı kıskanıyorum Tanrım,
Kim bilir ne zaman görürüm seni?

Denizleri bırak kendi dalgalarında boğulsun.
Bir umut kıyıya vurgun,
Aklıma düşüyor yalnız kadeh parçaları,
Dökülüyor çıplak dizelerden üşüyen sözler.

Düşlerim karanlığa hapsolmuş,
Sensizliğin derin acısı,
Kim hisseder bu yalnızlığımı?
Telaş içinde çabalarımı.

Bütün dillerde anladım seni,
Çözemedim benliğini.
Bırak gitsin hepsi,
Gelsin bir sonraki posta treni.

ÖZLEYİŞ

Çocuklar görüyorum sokakta,
Döndürdükleri bisiklet çarklarını sonra da...
Esmer tenli sureti geliyor hatırıma,
Düşünüyorum, diyemiyorum ki özlüyorum...

Bazen bir rüya görüyorum.
Belki de gerçek, kestiremiyorum.
O, karanlığa doğru ilerliyor ben ise yerimde sayıyorum.
Şimdi de çocukluğumdan bana el sallıyor bir el.
Fakat ben sallayamıyorum, takatsizim.
Nihayetinde bisikletime binip gidiyorum...

Sonra bir rüya daha görüyorum.
Korkuyorum, bu seferki rüya değil, gerçek...
Dönünce yeniden seveceğim bisikletleri, biliyorum.
Fakat anlıyorum ki dönmeyecek...

SAGU

Seni görmeden nasıl geçecek günlerim
Bana kimler nasihatler verecek şimdi
Bir yağmur yağarcasına akar gözlerim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Sana armağan olsun bütün amellerim
Peygambere komşu olma zamanı şimdi
Kale oldu birdenbire hüznün kumlarım
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Efsun handelerinde doldu hülyalarım
Nur gibi parlayan gözlerin nerde şimdi
Yokluğunu en derin yerinden hislerim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Nerde benim nergis kokan abam özlerim
Evinde hep seni arayacağım şimdi
Umutsuz bekleyeceğim seni bilirim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Senden önce ölseydim ya diye düşlerim
Ölümüne dayanamıyorum ben şimdi
Ruhumuz buluşsun diye dua eylerim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Coşkun bir sel gibi akıyor gözyaşlarım
Ah seni bu toprağa gömüyorum şimdi
Dua edip ruhuna hediye eylerim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Sensiz bayramları kurganında kutlarım
Şık giyinip elini öpmek vardı şimdi
Şimdi kimden eski bayramları dinlerim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Belki açarsın diye zilini çalarım
Beni kim evinde ağrlayacak şimdi
Saatlerce kapıda gelmeni beklerim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Geceleri yatakta gizlice ağlarım
Rüyama gir diye dua ederim şimdi
Ağlamaktan bir hayli yoruldu gözlerim
Ölüm denen şeyin sırası mıydı şimdi

Işıl AKSU
Kandilli Kız Lisesi

SEHER GÜNEŞİ

Gün batımından gün doğumuna
Bitmeyen gecelerden başlamayan sabahlara,
Kalbinin her zerresinde,
Bekliyor olacak seni sevdiceğin.

Belki bir sahilde,
Belki bir ormanda,
Belki uçsuz bucaksız çöllerde
Gözü hep seni arayacak sevdiceğinin.

Kim bilir kimlerle,
Kim bilir nerelerdesin?
Biliyorum ki
Hep kalbimdesin.

Sanki bir adım uzağında
Sanki kilometrelerce ötemdesin.
Baştan sona,
Nedensiz ebedi bir bekleyişsin.

Ne takvimler bitirdim,
Ne geceler geçirdim.
Hepsi benim ümitsiz bekleyişim,
Benim gizli sevdiceğim.

Gelecek yıllarım,
Gelecek sabahlarım,
Geçmişteki yaşanmışlıklarım.
Bekleyişimin şahidi olsun sevdiceğim.

İster kalbinde,
İster hatıralarında olayım
Bir bekleyiş içinde.
Ama, hep senin olayım.

Başlangıcım seninle,
Sonum ise ayrı bir muamma.
Zaman gösteriyor ki bu bekleyiş,
Ayrı bir sevda.

Dakikalar geçmiyor,
Saatler akıyor.
Benim bekleyişimin sonu,
Hiç bitmek bilmiyor.

Uğruna yazdığım satırlar,
Gözyaşlarımla süsleniyor.
Düşüncen bile ruhuma can katıyor,
Benim canım sevdiceğim.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

ZAMBAĞIMA

Yüreğimde geçmişin ahı
Gökyüzünde geceyi andıran bir is
Sanki ruhuma tutulan bir aynanın
İzliyorum paramparça edilmesini

Hâlâ hatırlıyorum ilk karşılaşmamızı
Elinde senin kadar narin bir zambak
Aklımı başımdan almaya yetmişti
Aman Allah'ım aradan yirmi yıl mı geçmişti

Şimdi elimde sadece bir fotoğrafın
Bekliyorum bu günlerin geçmesini
Bu barut kokusu yerine
Senin kokunu içime çekmeyi

Hayatım, eğer bu mektubu aldıysan
Artık ellerin ellerime değemeyecek
Bekleyişim sona erecek
Küçük zambağım lütfen beni unutma, elveda...

GELMEYENİ BEKLEMEK

Güneşin batacağını bildiğim her gün gibi,
Doğacağı saati bekliyorum.
Sebepsiz uzunca bir yolda
Yürüyorum, yürüyorum
Neyi beklediğimi bilmediğim bir bekleyiş gibi;
Belki sevgiyi, sevinci, merhameti ya da
Ruhunu teslim etmiş beşeri...
Kanadı kırık bir kuş gibi uçmayı
Birazdan darağacına asılacak mahkum gibi kurtulmayı,
Bir daha uyanamayacağım uykuya dalmayı bekliyorum.
Kalbim her çarptığında,
Yere düşen her yaprakta,
Gelmeyecek saniyelerimi, çocukluğumu,
Gelmeyecek seni bekliyorum.
Keskin bir vedanın ardında kalan,
Ölüm gibi gerçek, yaşamak gibi imkansız.
Evler gibi sıcak, insanlar kadar soğuk.
Ve gelmeyi beklemek gibi çaresiz.
Seni bekliyorum.

BİR SEVDA ATEŞİ İÇİMDE

Bir sevda ateşi içimde
Resmini çizerken yanmış odundan
Üflerken tozlara dikkatlice
Kaçtı, gözlerime bir bakışın
Bir bakışının ardından
Koskoca dağların arkasından
Belirdi güneş sessizce
Verdiği ışık mıydı beni aydınlatan,
Yoksa bir bakışın mıydı?

Göğsümün her tarafında
Bilhassa, kalbimin etrafında
Senin sözlerin...
Bakmaya kıyamadığım gözlerin
Ve hızlıca atan kalbim
Senden razı ebediyen
Gözlerim senin artık
Verilen sözlerimsin ve bilir misin?
Kalbim sen varken var
Adeta bir duvar,
Sensizliği ve sensizlikle gelen sessizliği
Beklemeden kovar.

Bir mavi ayakkabıydı, yürüme coşkum
Bir gülüşündü, hayatımda sonsuzluğum
Siyah benekli, sarı kalemindi rüyalarım
Bir çift kelimindi, kuşlara olan selamım
Ve sendin...
Geceden sonra gündüz sevincim
Kuraklıktan sonra yağmur beklentim
Ve yine sendin umudu
İçimdeki masum kedilerin.

Yolundaki taşlar baş düşmanım
Deseler ki kesilecek elin
Hayır! O taş bana verilecek
Gerekirse taşlansın, bedenim
Merak etmeyin hazır kefenim
Daha mezarım kazılmadan,
Giyerim, mutluysan eğer sen ey mutluluğum!
Ben diriyken de toprağa girerim
Sen ey huzurum, huzursuzsan
Tenimde nefesi ben neyleyim?

Gülsün yüzün ve uzaklaşsın senden hüznün
Sendeki gülüş
Bende gökyüzünde süzülüş
Sendeki huzur, bende daima duyacağım gurur
Ve sendeki sevinç...
Benim karanlık odalarım aydınlık
Sendeki o güzel yürek
Benim dar koridorlarıma genişlik...
Bir köşk inşa ediyorum, senin bendeki sevginle
Umut içinde kalmış ellerimle
Seni davet ediyorum.
Ve süslüyorum sade duvarlarımı hayallerinle
Bir taht hazırladım, gönlümün merkezinde
Hüküm sürecek huzur, sonsuz mutluluk ülkemde
Senin sevgi dolu ellerinle.

SIFATLARIM

Issızım,
Tanrı'nın vaad ettikleri ile bekliyorum,
Tek başıma bekliyorum, bekliyorum.

El değmemişim,
Bir el istiyorum semalardan,
Alışılmazlıkla yalnızım, yalnızım.

Hayalperestim,
Aklıma gelmeyen hayallerini kuruyorum,
Hayallerde boğuluyorum, boğuluyorum.

Mütevazıyım,
Yerimi sana veriyorum,
Kimseyi göremiyorum, göremiyorum.

Melankoliğim,
Her seferinde aynı eli istiyorum,
Bir fırsat ki dokunamıyorum, dokunamıyorum.

Esirim,
Umutlarım zincirliyor beni yarına,
Boynumdakilerden kurtulamıyorum, kurtulamıyorum.

Teslimim,
Varlığın bağlıyor beni sana,
Bağımı çözmek istemiyorum, istemiyorum.

YÜRÜYEN BİR YALNIZLIĞIM

Yalnızlık yanan bir ateşe benzer.
İçine aldıklarımı hep küle çevirir.
Bense sürgün edilmişim ebedi bir yalnızlığa.
Yalnızlığın vücut bulmuş haliyim âdeta.

Güneş tepedeyken üşüten,
Ağlarken kendini hissettiren,
Büyük bir bulut misali hayatımı saran,
Yüreğime koca bir düğüm atandır yalnızlık.

Sahrada bir su aramaktır yalnızlık.
Bulamazsan kurutur seni.
Tek kelimeliktir fakat
Yaşanması asırlardır yalnızlık.

Yalnızım, yalnızdan öte,
Yalnızım, kendimden uzakta,
Hayattan, sevdiklerimden, yaşanmışlıklardan
Şu şaşılası koca dünyadan.

Beni bana yansıandı yalnızlık.
Beni bana öğretendi aslında.
Dipsiz bir kuyudur yalnızlık.
İçine düştükçe kaybolursun âdeta.

İnsanlar benim yalnızlığımı sükûnet sanırdı aslında
Halbuki fırtınalar kopardı benim yalnızlığımda.
Yalnızlık ve ben baş başa
Yürüyorum sonsuzluğa.

SON AKŞAM

Bir başka sabah, yine güneş doğuyor.
Pencerelerinizin önünü kapamış,
Şehirlerin dev gölgelerinden olan bir apartman.
Gözlerin pencerede dolanıyor
Güneşin doğuşunu izliyorsun, tutsak olmuş
Güneş dedimse, ibarettir minik bir aydınlıktan.

Aydınlanmaktadır birer birer sokaklar
Yol boyu eğri ve kırık, kaldırımların birinin başından;
Dumanı tüter trenin, duyulur dövdüğü raylar.
İstasyonda bir kadın, bir yaşlı, bir de genciz...
Gittiği yer meçhul bir tren gelmektedir
Meçhul bir ıraktan.

Geceleri ninni yerine dinlediklerin,
Sonsuzdur kavgalar; boğuşur kafanda durmadan.
Hava aydınlık da olsa seni arıyorlar, yakalanacaksın!
Kaçamak bakışlar atıyorsun saklandığın istasyondan.
Yakındır, binip bir sonraki trene kaçacaksın
Akşam yedi treniyle geri dönecek olandan...

Sahi, akşamlar gün batımıyla mı başlar?
Yoksa yalnız olanlara günün her zamanı mıdır akşam?
Çabucak kapanıp sabahı bekleyen gözler,
İyi haberler var mıdır her akşamın sabahından?
Geceler öğretti ki, yalnız olduğun derece uzakmış gün ışığı
Ve umutsuz olduğun kadar koyumuş gecenin karanlığı.

Uzun gecelerden öğrendim yine,
Islak kirpikler ve titreyen göz kapaklarıdır insanın ümidi.
Buz kesmiş eller ve bakışlar ölümmüş gibi hissettirse de
Verdiğin her nefesle birlikte hâlâ atmakta olduğundan yürek;
Bilirsin ki bu akşam da henüz bir son değildi.

SONSUZ DÜŞ

Vuslata hasrettir sevmek
Gün saymaz, neşe bilmez yürek
Hülyan ile güç bulup, ahına boyun eğerek,
Bitmez olur beklemek

Sonu belli olanı beklemek;
Muhakkakı sevmek
Ya seni beklemek?
Düşlerinle yetinmek

Ellerim üşüyor, soğuktan değil
Ellerini arıyor ellerim
Gidiyorsun. Gönlün seninle mi?
Gönülsüz gidiyorsan sevgilim
Isınır belki biraz ellerim

Bekleyişin kışla münasebeti yok
Gelişini bahar sandığımdandır üşüyüşüm

SONSUZ ŞAVKI BEKLEMEK

Gözümü kırıyorum, güneş doğuyor
Gidin başımdan vesveseler!
Basîr'in ayaklarına kapanyorum,
Benim hakikatimi de görmesi için.
Gözümü kırıyorum, güneş doğuyor
Kafamın içinde tepiniyor,
Kırk kamyon avare.
Bekliyorum, kırk dua ediyorum Tanrı'ya.
Gözümü kırıyorum, güneş doğuyor
Sahi, nihayetimi doğurmayacaksa
Neden doğar bu güneş?
Bekliyorum, Tanrı ile yârenliğimizi unutmuyorum.
Gözümü kırıyorum, güneş doğuyor
Nereden doğuyor şavkı umudun?
Nerede benim mektubum?
Hangi diyarda benim aşığım?
Ne zaman vuracak yelkovan beni?
Bekliyorum.
Gözümü kırmak istiyorum.
Geri açamıyorum.
Beklediğim gün geldi mi?
Göremiyorum.
Bundan böyle, sonsuz ve karanlık bekleyeceğim.
Karanlığa göz kırıyorum.

ŞİİR OLMUŞ YALNIZLIK

Sokaklarda koşuyorum.
Parklarda oynuyor,
Kendimi sunuyorum aynalara.
Şarkılar dinliyor sevgi kelebeklerine yelken açıyorum.
Kahkahalar atıyor duvarlarla konuşuyorum.
Ve ben bugün yalnızlığa uçuyorum.

Kaldırımlarla konuşuyorum.
Duvarlara ağıt yakıyorum.
Dağlara bağırıp, derin denizlere akıyorum.
Yine de bu ferdanietimi bozamıyorum.

Kalbim sessiz sessiz ağlıyor.
Sesim cılızlaşıyor.
Bir bakıyorum kaldırımlar fısıldıyor,
Kimsesizliğimin çaresi olmadığını.

O cadde senin bu cadde benim dolanıyorum.
Yolu meyhanede buluyorum.
En kalabalık olanını seçiyorum.
Yalnızlık kadehini dolu dolu içiyorum.

İçki döküldü içimden.
Ayyaş ayyaş gezerken
Meyhane dolu dediler
Ben yalnızlık çekerken

CANDAN ÖTE

Yenildim.
Yine koşmakta yalnızlık
Elimi kolumu bağlar da,
Canımdan aşar bekleyiş!
Derya olur, taşar.
Çöllerde bir kum tanesi,
Bir koca fırtınayla benliğimde uçar.
Gülüşler yüreğime sığmaz,
Öpüşler buruk dudağımda...

Yenildim.
Yine candan öte yalnızlık
Benliğimi yumuşacık sarar da,
Bir ayak sesi ümidiyle
Canımdan aşar özleyiş!
Ben gideceğim daha yüzyıllarca,
Gölgemin ayak sesi de birlikte
Daha ötelere bin yıllarca...

SESSİZ ÇIĞLIKLAR

Sadece bakıyorum, ardından susuyorum
Bunlar sana sessiz çığlıklarım, sen susuyorum sanıyorsun
Sana aklımdan geçen en masum şarkıları söylüyorum
Duymayacağını bile bile bekliyorum

Asansör boşluğundayım
Ne aşağı inebiliyorum ne de yukarı çıkabiliyorum
Bu benim en sansürlü hâlim
Hevesim ellerimden kaymakta, hissettiklerim olsa bile daim

Sonra seni görüyorum hafta içi
Pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma bekliyorum
Hafta içini beş gün olarak düzenleyenlere sövüyorum
Elli gün olacak deseler bile doymuyorum

Sıfır kere sıfır elde var sıfır, biliyorum
Bana bir adım atamasan bile bekliyorum
Kalbinden geçeni fark ettim, konduramıyorum

Dostlarım akışına bırakmamı söylüyor
Adınla zıtlaşmakta ısrarcısın, akıyorsun
Dalgalarının esintisi serinletsin beni, sende yüzemiyorum
Kıyılarında oturup seni beklemeye doyamıyorum
Yin ve yang gibisin, saçların siyah tenin beyaz
Güzelliğini dile getirmeye doyamıyorum
İnci Küpeli Kız'ım, kafamda seni çiziyor ardından kurumanı bekliyorum
Sabrım tükenmek bilmiyor ve de beklediğimden değişiyorum

Bunca şeyden sonra beni ahbap görme n'olursun
Sana muhtaç bir hâlde bekliyorum
Kendi kendime utanıyor, zavallılığım la dalga geçiyorum

Yanında yokum
Kaderimi değiştirebilme ihtimalimi bekliyorum
Bir meddahım, kendim yazıyorum kendim oynuyorum
Soğukluğun beni üsütüyor yine de ceketimi giymiyorum

Beklemek artık hoşuma gidiyor
Yokluğun varlığını yaşıyorum

YALNIZLIK

Bir melodiydi yalnızlık,
Kanıksanan sessizlik,
Ve anıların ayak sesi.

Bir şiirdi yalnızlık,
Mısra mısra yazmış şairi.

Bir bekleyiştii yalnızlık,
Kendi düşünceleri tarafından bile,
Terk edilmekti belki de.

Bir eski plaktı yalnızlık,
Dinlenmektense gösteriş için saklanan.

Bir sokaktı yalnızlık,
Gecenin ağır kokusu sinmiş,
Hatıraların o karanlık gölgesi...

Bir üşümeydi yalnızlık,
İçimdeki benliğimi küle çeviren.

YALNIZ BAŞIMA

Bir gün daha beklerim,
Kapıyı çalacak birin.
Pencerenin başında
Yalnız geçiririm geceyi.

Kimseler gelmiyor ziyarete
Bekliyorum evimde sessizce
Eski dostlar nerde şimdi
Unuttular mı yoksa beni?

Artık yetmez mi Tanrım?
Bitsin artık bu işkence.
Ben bu hayattan bıktım
Sonumu bekliyorum çaresizce.

*Kabataş Erkek Lisesi
Behçet Necatigil
2.Şiir Yarışması*

-okul kategorisi-

19 Nisan 2022

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

Necati SİYAHHAN
Kabataş Erkek Lisesi

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

saat onkırkbeş ekim

deniz ne kadar mahşer alanı gibi yansa
o kadar vapurlar kayboluyordu
kuşların kaçmalarına kalmayayım
çığlıkları içime sinmiş bir kaptan oluyordu
dünden bir, gözlerinden iki kadeh yutan bir kaptan
ormanda bir açıklık kadar yalnız kalıyordum.

saat onkırkaltı ekim

şimdi burada eksik bir resimsen
karanlıkları dindiren
eski bir meneviştir o bakışlar
kanatsız bir kuş, gözlerin
dört nala kalkan atlıdır
atlılar, koca koca adamların
atlılar, gökyüzünde bir rüzgardır

nerede o rüzgarlar
getirin de bir kalkan yapayım onları
ve direneyim ben yalnızlığa
bağırayım!
bağırırsam sağır gece benle inleyecek

saat onkırkyedi ekim

kokun bir krallık gibi yitiyor, dudaklarımdan
mor menekşeler, son yapraklarını döküyor o krallığa
ben ne zaman o krallıktan konuşsam
uzaklardan yaseminden bir tren geliyor
dudakların dudaklarıma geliyor
beni öldüreceklerinden korkuyorum

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

saat onkırkseviz ekim

gece gemileri kalkmıyordu artık bu limandan
bir alev örgüsü ışıklar yanmıyordu artık bu sokaklarda
elini tutmaya kalksam bağlanıyorum, bir koyu zincirle
yasaklı bir mabet, unutulmuş bir cadde
yetmiyor bana, sabredemeyeceğim artık
bir deprem gecesine gebeyim ben, seni öpme saadetinden
sen izmarit dumanlı kız, sigaranı öyle içme n'olursun
kaybolurum

saat onkırkdokuz ekim
son ışığı da ben söndürdüm
ve o vakit ilk defa
sanki hiç dizilmemişti kurşunlara
ilk yazlarım

İbrahim Kağan LEK
Kabataş Erkek Lisesi

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

DÜN DEN SONRA

Sisli bir güz günü, cansız her yer
Aynı yol, aynı sokaklar ve seher
Kaybolurken o bilindik yüzler
Tanıdık rayihalar çarptı beni

Hepsi bambaşka fakat pek de yakın
-Eski dostum bilemem neydi adın-
Önceden senle yürürdük burada
Sözleşirdik: “Bu saat, cadde, yarın.”

Takvimin yaprağı çok keskinmiş
Saatin kolları pek nârinmiş
Gençliğin son demi bitmez derdik
Nitekim sâdece bir telkinmiş

Ve solup gitti yaşanmışlıklar
Yoktu artık ne o günler ne bahar
Zapt ederken beni bir güçlü sızı
Yeniden çöktü dünün enkâzı

Ali Fuat KARAASLAN
Kabataş Erkek Lisesi

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

GAZEL XI

EYLÜL

Gökten sarı yaprak düşüyor vakt-i bahardır
Dünyadaki lezzet kelebek ömrü kadardır

Bitmez bu hüznün ruh gibi her zerreme girmiş
Yıllar boyu bir kurt gibi ömrümü kemirmiş

Yokmuş ne bir istek ne heves gönlüme dolsun
Sanmazdım amansız bu hayâtın sonu olsun

Her demde güneşler batıyor sol tarafımdan
Uğraşmıyorum, kurtulamam ben arafımdan

Göçsem de şu dünyâdan emînim bedenim pak
Lâkin beni mâtemle yoğurmuş yaradan hak

Olsun boyun eğmek gerekir varsa yazımda
Son şîrimi söyler göçerim varsa sazımda

Yaklaştı Muhâmî geçiyor vaktizamânın
Bil kıymetini aşkla geçen sonraki ânın

mefûlü mefâilü mefâilü feûlün

MANSİYON ÖDÜLÜ

EPIGENETİK

bileğime bağladığım bir sözün ipini
bugün yem olarak kullandım, balık
kaptı sahici yalamı ve çıkıverdi kavağa
inanırcasına
olan ve olmuş olacaklara
bir kutu sakız, yirmi küsür lira
tüm sokaklar, gezmek hayalim
esvapsız salt ayakkabılarla bedava

sarıldı ipim kavağın karnına, balık
dinleyegelmez ferman, atladı suya
güneş batmıştı, zaman zaman sıkılınca
yaptığı gibi sessiz sessiz ve kaygısızca
balık da batıverdi, kavak güneşi kaldıramayınca

ışık terk edince alemi, deniz kırdı aynasını
gök tavandaki gölgeler sıra sıra gittiler
dalyanlar kafalarını eğip birer dilek dilediler
ne ip elimdeydi ne de balık, etrafım birden karanlık
çekiliverdim duvarlara, elimde hiçlikten bir lamba
şişesi is bağlamış, ışığı her yüze yara

sahil kenarından oda olmaz demiştim oysa,
hatırlayamazsam sonra...
ya balık kavağa ya da sözüm mezara!

önce lambayı bıraktım duvarda,
garip çizgilerden muzdarip şair bir arkadaşa
sonra tuttum sözümü ferinden, sarmaya başladım vücuduma

Gülistan Zühre BİMAY
Kabataş Erkek Lisesi

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ

MEYUS BİR İTİRAF

Görmek seni yelken açarken bilmediğim ufuklara,
Korkutmuştu beni gerinde kalıp yakalanmak fırtınaya.
Güvenmiyordum bu aciz bedenime ve ruhumun ağırlığına
Bu sözlerim bir itiraf belki artık geç kalmış olsam da.

Ama sen insafılı davrandın terk etmedin beni hırçın fırtınalara
Onun yerine habersizce gittin, bıraktın beni bu limanda.
Belki de insafın en büyük acımasızlık örneğiydi bilemedim ilk başta.
Çünkü şimdi anıların beni boğuyor, her şey seni hatırlatıyor burada.

Sonsuza dek kürek cezasına mahkum bir suçlu gibi,
İdamı çok gördün; derin sularla baş başa bıraktın beni.
Oysaki bilseydin bu aciz bedenimin ve yorgun ruhumun halini,
Çekiyorlar onca işkenceyi senin için fakat ayrılığı tercih ederlerdi.

Bunca zaman engel olmuş olabilir yavaş adımlarım sana,
Önümden gidişini izleyerek alıştırmaya çalıştım kendimi yokluğuna.
Belki de beni ardında bırakmayacağımın güveniyle
meydan okudum zamana.
Nereden bilebilirdim hırsını zamanın,
inanmamıştım böyle acımasız olacağına.

Kal diyememiş olsam da demek için feda edebilirken canımı;
Elimi uzatsam da erişemem, kıyıya bağlamış gururum varlığını.
Bir tek gözlerim sana tekrar kavuşabilmek için çabalıyor;
Tek yapabildiği özenip kırmızıya, akıttmak saydam kanını.

Seni suçlamak ne mümkün bencil davranan ben iken,
Paylaşmadım duyguları beraber hissetmeniz gerekirken.
Belki de bunun cezasını ödüyorum burada bir başıma,
Tek başıma kahroluyorum tüm acıyı yalnız çekerken.

Gözlerim dönmüştü, ilk defa yaşıyordum hem hayatı hem cenneti.
Bana verdiğin her şey yeterince iyiydi fakat arzuladım erişemediklerimi.
Açgözlülüğümün cezasını ödüyorum burası gerçek dünya simdi.
Bilemedi bu ademoğlu anı isterken senin de ani olabileceğini.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

Kürek çekiyorum hala bilmeden nereye gittiğimi.
Akıntıya karşı çıkmaya cesaretim yok bilmez misin bu korkak halimi!
Tek ışığım iken yol göstericim iken salıverdın beni.
Şimdi bu aciz gözlerim arar seni, yapamaz sensiz tıpkı benim gibi.

Beni seninle yazıp çizdiğim ne hayallerim vardı oysa ki,
Neden ben noktıyorum birlikte yazdığımız bu hikâyeyi?
O zaman ölüm provalarımda bile benimleydin düşlerimde,
Şimdi nerelerdesin bu seferki prova değil asıl perde .

Varlığının kıymetini bilememem mi
yokluğunla cezalandırılmamın sebebi?
Şayet durum böyle ise açıklama lüzumsuz fakat bilmeni isterim ki:
Duygularımın etrafında çeper benim şeffaf değilim ben senin gibi,
Tek aracıydı candan gözlerim sana anlatabilmek için her şeyi.

Elimden gelse sökerdim en derinden senin varlığına atan kalbimi.
Uzattırdım verirdim ellerine, gör isterdim bir tek sendin onun sahibi!
Eğer kanıtlayamadıysam bunu öncesinde sözlerimle affet beni,
Şimdilerde anlamsız çırpınıyor bu kalp kafeslere sıkışmış bir kuş misali.

Duyguları unutmuş bedenime ruh acısını tanıştıracak şekilde,
Tecrübesiz ve aciz şekilde sevmekle seni bu derece,
Her an kopabilirken hayattan sana bağlanmak böylesine,
Belki haksızlık ediyorum kendime fakat bu dünyada yer yok adalete.

Bana gök kubbe ile uçsuz deryanın
kavuşmadıklarını kanıtlamanı beklerken,
Dikmişim görevini sensiz manasız bulan gözlerimi yalan ufuklara.
Böylece bir nevi gözlüyorum arkamı bu yüzden sen sakin korkma.
Dönme arkamı git benden uzaklara, kendi mutlu sonunu yaz oralarda.

AK KEFEN

Doğa ananın korumacılığı bugün üstünde gene,
Başlamış filiz vermeye hazırlanan yavrularını örtmeye.
İlmek ilmek işlenmiş, ak bir kefen misali gizliyor hepsini.
Bilemiyor ölümle yıldızladıkça daha çok boy vereceklerini.
İtiraf edemiyor ama biliyor hazırlıkların sebebi belli;
İçten içe kabul etmiş artık aynı memeden süt verdiği,
En zayıf diye koruduğu yavruları şimdi kardeşlerinin katili.

SESSİZ ARAYIŞ

Bir şimşek çakar ansızın ıssız bir gece,
O şimşek beni anlayacak sanarım,
Belki bir gün gök gürleri de üstüne,
Gayesini hatırlar diye yalvarırım.

Dalgalar...
Git buradan dermişçesine üstüme geliyorlar,
Ben onlara yaklaştıkça
Daha da hırçınlaşıyorlar.

Unuttu beni artık o dağlar o taşlar,
Boşuna gibi geliyor sarf ettiğim çabalar,
O zirveyle aramda neden böyle taşlı yollar var?
Nefret etmeyin benden a dağlar a taşlar.

Eskiden dumanıyla boğulduğum ateşin,
Külleri avutuyor şu an beni.
Güneş bana küskünken dahi,
Çok hoş göğün ışıltısı sanki.

Kötülük gördüğünde azalmayan mıdır gerçek sevgi?
Mümkün mü görmek böyle saf bir sevgiyi?
Olur mu ben sadece gözlerimi kapatsam?
İstemiyorum artık bunları düşünmeyi.

KIVILCIM

Bomboşsun.
Sadece sen varsın.
Ama öyle masumsun ki böyle bomboşken...
Meleklerle bile kıskandırılıyorsun kendini.
O kadar huzurlusun ki böyle bomboşken...
Bir dokunuşla kuş olup uçacaksın gibi geliyor.
Ey Kerem!
Seni meleklerle karşılaştırmak kadar saçmaydı uçacağını hayal etmek.
Hiç dolu değil.
Boş.
Bomboş.
Sen gerçekten bu kadar boş olmaya layık olduğunu mu sandın?
Boş değil.
Bomboş değil.
Dolu değil.
Sadece bir kıvılcım...
Nereden geldi, bilmiyorsun.
Belki orada olduğundan bile haberin yok.
Haberinin olması da gerekmiyor zaten.
Şu dünyada bir tek şey bile bulamazsın o kıvılcımdan daha küçük, daha saçma, daha masum.
Evinin en kuytu köşesine saklanmış yaramaz bir çocuk gibi aynı.
Kalbinin en kuytu köşesinde.
Sadece saklanıyor.
Ve sen onun saklandığı yerden çıkabileceğini aklının ucuna bile getiremiyorsun.
Masum mudur kıvılcımlar?
Masum diyerek hafife mi aldın onları?
Peki hafife alınacak bir şey midir masum olmak?
Hiç sormuyorsun bu soruları kendine.
Sorman da gerekmiyor zaten.
Boşveriyorsun.
Sonra bir bakıyorsun...
Boş değil.
Bomboş değil.

Dolu.
Kalp.
Ne kadar acayip bir şey değil mi?
Kalp atışı...
Kalp atışı sayesinde huzurluydun bir zamanlar bomboşken.
Kıvılcım...
Neden başta kalbine saklandı sanıyorsun?
Çünkü kalp acayıptır işte.
Çok kolay tutuşur.
Acayıptır kalp.
Tutuştun mu...
Bir daha sönmez.
Kıvılcımı fark etmemiştin.
Ama artık fark ediyorsun.
Bu kıvılcım aynı kıvılcım.
Ama daha öfkeli.
Yangınlar...
Hiç yangın gördün mü Kerem?
İşte şu an birine şahit oluyorsun.
Boş değil.
Bomboş değil.
Gayet dolu.
Kalbin...
Acıyor.
Sızlıyor.
Kanıyor.
Parçalanmış artık.
Çünkü yangın...
Hepsi yangının yüzünden.
Daha geriye gidersek de masum bir kıvılcımın yüzünden.
Durmuyor kıvılcım.
Doğasında yok durmak.
Bulduğu yere tutunuyor.
Tutunduğu yeri bırakmıyor.
Bu yolda and içmiş sanki.
Akciğerlerin.
Sonra miden.
Bağırsakların.
Yukarıdaysa beynin, yani aklın, yani seni insan yapan şey.
Hepsi yanıyor.
Biliyorsun ki yananlar,
Bir daha asla sönmeyecekler.
Hiç boş değil.

Zaten bomboş değil.
Çok dolu.
Ve yüzün.
Ve derin.
Her tarafın.
Etrafın.
Gözlerin yanmamış olsaydı görebilecek olduğun her yer...
Ve dahası...
Artık,
Hiç dolu değil.
Çünkü o masum kıvılcımın dönüştüğü yangın var ya,
İşte o yangın artık içini dolduracak bir şey olarak bile görmüyor seni.
Etrafını sarmış o yangın, çepeçevre.
Yanıyorsun.
Yanıyorsun.
Yanıyorsun.
Hiç kimse layık değildir boş olmaya.
Dolarak öğreniyorsun.
Yaşayarak öğreniyorsun.
Yanarak öğreniyorsun.
Ama o kıvılcımın sırrını hiçbir zaman çözemiyorsun.

BİR DUYGU

Bilemezsiniz neler hissettirdiğini bu duygunun,
Boyası olmayan bir ressam gibi,
Veyahut inanani olmayan bir Tanrı...
Gelip geçer zaman böyle hislerim içinde.

Bazen üşütür,
Bazen yakar beni bu duygu.
Ve nedendir bilmem,
Her seferinde sürükler beni kötü sona.

Göz bebeklerimden yaşlar dökülür,
Usulca akışını hissedirim yanağımdan.
Ne biçim bir yaş ki bu,
Sanki teni değil de ıslatır ruhu...

Gitmek istemeni sağlar,
Ama kalman için de seni oraya bağlar.
Hangi evrende hangi zamandayım,
Bilemezsiniz.

TANRI İLE GÜNAHKÂR

Gün geçmiyor ki acıları unutasın.
Anılarla yaşamalı, yaşlanmalısın.
Tanrı'nın karşısına çıktığında,
Geçmişinden memnun olmalısın.

Sonsuz yaşamı bir şey sanırmış.
Unutmakta onun için kolaymış.
İtiraf etmez ki Tanrı'dan korkarmış,
Ve her gece unutmak için ona yalvarmış.

Bilirler ki günahkâr olmak ruha ağır.
Her geçen gün onun için bir kahır.
Gözyaşları ile arınmaya çalışır,
Ancak Tanrı'nın bile bir sınırı vardır.

DURMUŞ SAAT

Ben bir geldim,
Sen bir yoktun.
Belki gelirsin diye zamana sordum.
Beni durmuş saat gibi koydun.
Akıp geçmez ki yokluğunda zaman.

Sen yokken başka güllere,
Gönül vermeyi denedim bin kere.
Dönme!
İstemem derim de,
Ben senin yokluğunu da sevdim.

Lakin dayanamam artık yokluğuna.
Gelmen için dilimde bir dua.
Gözlerin sayesinde bakarım ruhuna.
Aç kilitlerini artık bana...

Ve yine bir kuş uçtu bu diyardan
Eski dostları gibi, gelmez geri
Kalmadı artık bir farkı onlardan
Ki haykırsa duyulmaz ötüşleri

O uçalı ne konan var ne öten!
Hasretiyse kavurur dağı taşı
Şarkılarıyla kutlanılan şölen,
Yerine kaldı,gözde matem yaşı.

Kanatlanır, bir anda uçar gider...
Sarıp engel olamaz kafes bile!
Tek teselli ümit eder mukadder
Ki uçarken ötüversin besmele

Nere gider bilinmez, meçhul yolu
İlk kez bu denli uçmuştur yükseğe
Birden ince bir hüzme ki nur dolu
“Hû!” Der bir yazılı taşlı tümseğe

Ne bir ışık görür, ne selam duyar
Tümsek başında yas tutan o fani
Ona yaramazdı bu yalnız diyar
Kaçmak ister tutamayıp kendini

Son kez halattan bakar uçan kuşa
O da kuşla aynı yere gidecek
Yolu açık olsun ne baht o başa!
Gidince oğluma selam verecek...

SEVGİLİYE SON SESLENİŞ

Ey sevgili,

Bilmem ki kaçınıcı yazışımdır bu sana

Kalbimin ateşi ile tutuşanlar, İstanbul'un derin sularında kaybolanlar haricinde.

Basit bir kâğıt, fani bir kalem yetebilir mi bedenimden dalga dalga yayılan hasreti,
Acıyı anlatmaya?

Daralan can kafesimi seni her gördüğümde düşümde...

Bazen yalnız kalınca geceleri, düşünürüm seni

Gözlerini, ellerini, sesini, adımlarını, gamzelerini...

En çok da gamzelerini...

Ruhlarımızın birbirine kenetlenip korkusuzca açıldığı o hırçın deniz,

Sadece bizim mi yoksa hayatın ta kendisi mi?

Unutmak ayıp mıdır sevgili?

Değil ise neden utançtan nefessiz kalırım her unuttuğumda seni?

Eski bir sahaf dükkanında elime verdiğin o kolyeyi...

Hatırlamak hatırlatır unutabilmeyi.

Peki ya unutabilseydik sevmeyi ve özlemeyi,

O zaman gözyaşı akıtmadan geçirebilir miydik geceyi?

Çekinsem de merak edebilecek kadar cüretkâr olmaya,

Acaba ben de dolaşır mıyım ara sıra, aklının loş koridorlarında?

Ve baktığında iskeleden umarsızca kalkan vapurlara,

Gelir mi hatırına, adeta sarsarcasına, o hazin veda?

Peki ya acılar serpilip dönüşürken kabuslara,

Kanatur mu "sevgilim" diyememek kadar sana?

Birbirine benzermiş aşıkların çehreleri.

Ve her gördüklerinde aynadaki yüzlerini,

Kalplerinin duvarlarına dokunmuş sevdiklerinin elleri.

Tam bir sene olmuş sevgili,

Ben ayanın karşısına geçmeyeli.

Bir asır gibi geçen koskoca bir sene

Yüzünü görmeyeli...

Sensizlik bir sarmaşık misali sararken ciğerlerimi

El ele tutuşsak paylaşabilir miyiz içime sığmayan hisleri?

Saçların, ellerimin okşamayı özlediği...

Ve keşke sevgili keşke

Son bir kez

Duyabilseydim ismimi seslenişini...

VATAN ANADOLU

Urumeli Urumeli
Oldun vatan Anadolu
Sana her şey vermeli
Kalbimiz senle dolu

Bizden ayrı olamazsın
Elle gayrı dolamazsın
Gönlümüz sana canımız sana
Doy kahramana ey Anadolu

Binbir cefaya metanet ile
Karşılдық biz cesaret ile
Vatan seni bildik Urumeli
Amacımız sana olmak veli
Sana artık Türkiye demeli

ÖZGÜRLÜĞÜN SESİ

Düşüncelerimin hapisanelerinde
Sokaklardaki eylemlerimde
Tezahürat ata ata dolaşıyorum
Cinsiyette eşitliğe
Mahkemelerde adalete
Yurtta özgürlük diye bağıryorum
Bir topluluk iç savaşta
Kendiyle mücadelede
İnsanlar ne de severmiş
Birbirlerini irdelemeyi
İnsanlar kabullenmeli
Hayatta hep kazanan olamazsın
Ama hep mutlu olacaksın!
Tarihini de bileceksin
Geleceğin için
Kestirip atmayacaksın
Açıp okuyacaksın
Konuşmaya geldiğinde
Bilgili olacaksın
Hayallerime kilit vurmaya çalışıyorlar
Eğitim sistemiyle
Bana dert değil
Aklım susmaz, kalbim durmaz
Sınırım yoktur
Zihnimi zorluyorum
Geleceğimi hazırlıyorum
Yeni yeni öğreniyorum
Lakin ben yine de aldırmiyorum
Anlımdaki teri
Gözümdeki yaşı
Yüzümdeki tebessümü
Bayrağımdaki bağımsızlığımın
Sebebini biliyorum
Ülkem için savaşıyorum

ÖZLEM

Stadyumun kenarından geçiyor bir vapur
Uzaktan göz kırpan haneler
Aradan dalgalanıyor bayrak

Sahayı görüyorum otobüsten
Yüzüme yerleşen acı tebessümle
Anılarımı hatırlıyorum maziden

Ağaçlar şimdi kıyafetsiz
Güneş açmış sıcaksız
Trafik oluşmuş nedensiz

Ancak varabildik hedefe
Bir de ne göreyim az ötede
Gözlerimi kamaştırın Dolmabahçe

Atam orda gitmişti ya elimden
Uğurlamıştık çok erkenden
Hicran dolmuştu kalbimize ta o tarihten

FIRTINA DİYARINA IŞIK GEREK

Adına Fırtınamevkî denen bir diyar vardı bir zamanlar.
Öyle sert esiyordu ki rüzgârlar, sanki canlıydılar.
Hiçbir şey dayanamadı karşısında fırtınaların,
Ne dağlar ne ormanlar,
Ne denizler ne de insanlar.
Yerle bir oldu şehirler, kasabalar.

Kaçtılar, saklanmaya çalıştılar fırtınadan.
Saklanacak yer kalmamıştı oysaki,
Her şey korkuyordu rüzgârdan.
İnsanlar bahsetmeye başladılar,
Rüzgârdan sinmeyecek bir duvardan.

Yapıldı o duvar, ulaşıyordu zirvesi ta göklere.
İşte, ulaşmıştı insanlık sonunda zafere!
Ama bir eksiği vardı bu heybetli yapının,
Almıyordu hiç güneş ışığı içeriye.

Işık solarken usulca, sarmaladı onları zifiri karanlık.
Asla göremeyecekti insanoğlu artık.
Olsun, kurtarmıştı ama kendini fırtınadan.
Avuttu kendini insanlık.

Dediler!

"Yok bizim ihtiyacımız güneşe,
Gözlerimiz bizim birdir kalbimize.
Bundan böyle, açıyoruz kulaklarımızı her türlü melodiye;
Görsün o fırtınalar, kimmiş üstün bu yeryüzünde."

Karanlıkta kaldılar.
Geçti on yıllar, yüz yıllar, belki de bin yıllar.
Korudu onları, ne için yapıldığı bile unutulmuş bu duvarlar.
Artık ışığa dair her şey solmuştu, ellerinde kalan tek şey kayıplar.
Okunmadı, yazılmadı.

Lâkin bir gün çıktı küçük bir kız çocuğu meydana.
Bağırды tüm kasabaya.

"Lütfen, cevap verin sorularıma.
Neden merdiven yapmadık biz bu kadim duvara?"

Yoksa istemedik mi tırmanmak bu heybetli taşlara?"

Anneler çocuklarına bir kez olsun bakamadı.

Geriye sadece tek bir bilgi kaldı:

O da zamandan bile eski bu kadim, soğuk duvarlar.

Işık yok, ne varsa artık zifirî karanlıkta var.

Nasıl bir soruydu bu böyle?

Kimdi bu incecik sesin sahibi, kendini akıllı sanan?

Dünyanın kendisinden bile eski bu duvarı sorgulayan?

Kimdi bu kadar hâddini aşan?

Kimse cevap vermedi bu küçük kıza,

Herkes devam etti kendi yoluna.

Merak!

Bunun üzerine hazırladı hız heybesini, başladı tırmanmaya.

Günler haftalara döndü, haftalarsa aylara.

Ne kadardır tırmanıyordu acaba küçük kız, bu kadim duvara?

Vakitlerden bir vakit fark etti küçük kız hiç tanımadığı bir şeyi.

Farkında değildi belki ama açıldı hafiften gözleri.

Merakla karşıladı varlığının tam tersini,

Fakat gittikçe sarmaladı o şey çevreyi.

Ne olacaktı acaba, bunun ona tesiri?

Devam etti tırmanmaya.

Hah! Gördü işte bir vakit sonra ellerini.

Tırmanırken yırtılmış solgun renkli elbisesini.

Bir süredir acıyan, kanayan dizlerini.

Omzunda taşıdığı eski püskü heybesini.

Anladı.

Aslında bu varlıktı!

Az önce yoktu, artık vardı!

Ağzı kulaklarında, daha da hızlı tırmandı.

Şaşkınlığı arttı giderek.

Huşu içinde bıraktı onu, üstünde alabildiğine uzanan yer geçişerek.

Ona aşağıya hatırlatan vakitte belirdi noktalar yukarıda benek benek.

İzledi kız hepsinde büyük o noktayı, yerinde sinerek.

Ama fazla meraklıydı korkmak için,

Bağırды o noktaya daha fazla beklemeyerek.

"Nesi oluyorsun sen o noktaların?

Sen çok büyüksün, onlar sanki seni çocukların?"

Yukarıdaki hemen çevirdi bakışlarını semaya.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet NECATİGİL 11.Şiir Yarışması

Sonunda denk geldi gözleri küçük kıza.
Açıldı gözleri birden şaşkınlıkla.
"Ah, epey oldu görmeyeli sizin güruhu.
Geçirmiştim sizi izleyerek bir vakit çocukluğumu.
Pardon bağışlayın bu huyumu.
Lütfen bir daha yöneltin bana, o harikulâde soruyu."

"Nesi oluyorsun sen o noktaların?
Babaları mısın yoksa?"

"Ah, hayır. Onlar yıldızlar,
Her daim soluk soluk parıldarlar.
Ama bu diyarı aydınlatmakla hiç uğraşmazlar. Ben ise Ay'ım.
Hiç mi görmedin beni yoksa?"

"Hayır, ben hiç görmedim."

"Hayrola, ışık mı yok aşağıda?"

"Işık mı, o da nedir?"

Ay düşündü, nasıl cevap vermeliydi acaba?
"Işık denir varlığına.
Odur engelleyen, dalıp gitmeni karanlığa, muğlaklığa."

"Sen ışık mısın?
Bakıyorum da pek alımlısın."

"Bir nevi."

"Nerede bulurum başka ışığı peki?:"

"Aramana gerek yok ki.
Her yerededir ışık. Çevirsen yeter gözlerini."

"Ama aşağıda hiç ışık yok."

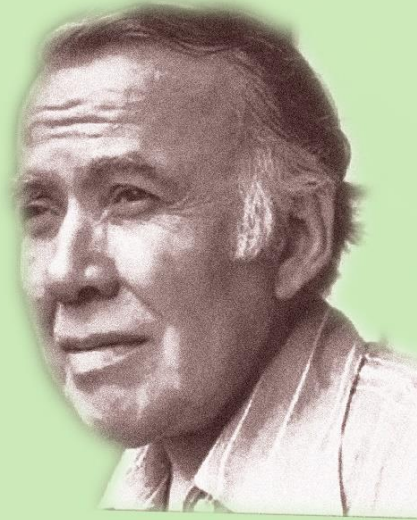
"Onların da kalplerinde var."

Tüm gece sohbet etti küçük kız Ayla.
Kız sorularla, Ay cevaplarla.
Fakat bir süre sonra veda etti Ay kıza üzülerek.
Yerini güneşe bırakması gerektiğini söyledi,
Yavaşça gökyüzünden inerek.
Onun yerini güneş aldı mağrurca yükselerek.

"Sen güneş misin?"

Güneş gözlerini dikti küçük kıza.
Öfke hakimdi güçlü simasına.
"Sizi sevmem ben küçük insan."

Sen kim oluyorsun da bana soru soruyorsun utanmadan?
"Neden sevmiyorsun ki beni?
İlk defa görüşüm bu benim, senin parlak çehreni."
"Siz güzel bir manzara resmindeki siyah boyalarsınız.
Sadece ortalığı karartırsınız."
"Geceleyn çizilen resimlerde bile sizi ay örter,
Her zaman bir ışık var olmanızı engeller."
"Nasılsa huzurlu bir diyarda insanoğlu olmaz,
Güzel bir manzara resminde de siyah boya kullanılmaz."
Kız bu cevaba çok şaşırđı,
Ama konuşmaktan sakındı.
Suskunluk belli ki verilecek en iyi cevaptı. Yılmadı, tırmandı.
Sohbet etti Ay ile her gece;
Çok istekliydi kız, bilmediklerini öğrenmeye.
Ama sonunda bir vakitte,
"Sonunda, vardım tepeye!"
"Hoş geldin."
Kız baktı aşığıya,
Yürüdü duvarın üzerinde, bir oraya bir buraya.
Yerinde duramıyordu çünkü heyecanıla.
"Nefes kesici! Harikulâde! Muhteşem! Şahane!"
Tanıdı ona Ay'ın bahsettiğı şekilleri.
Ormanları, dağları, tepeleri, denizleri.
Gece olsa da, belliydi güzellikleri.
"Neden yaptık ki biz bu duvarı?
Neden seçtik seçtik bu güzellik yerine o soğuk karanlığı?"
"Hmmm."
"Ne oldu?"
"Duvar arkasında kötü bir şey gizliyor."
"Neyi?"
"İnsanlığı, o dediğın karanlığı."
Derin bir nefes aldı, anlatmaya başladı.
"Fırtınalar sürdü sizi buraya çok önceden.
İstiyorlardı çünkü sizi hapsedmek,
Siz diyara daha fazla zarar vermeden.
Neden tırmandın sanıyorsun ta o kadar yüksekten,
Çünkü mahrum bırakıldınız bir merdivenden.
Mahkumsunuz siz o karanlığa, ta o günden."
Kız donup kaldı, diyecek söz bulamadı.

Gece Vakti

Behçet Necatigil

Erkekler evlere çekildi çoktan,
Katran gibi camlara yapıştı perde.
Göreyim sıkıntıyı sav başından,
Gel de dolaşma caddelerde.

Kale her zamankinden korkunç:
Gece vakti, karlar altında, kışın.
Üzüyor mu seni delikanlı,
Yollar gibi sokaklarda kalışın?

Yine yarın benimlesin bekleyiş,
Gelmedi posta treni!
Bu berbat düşünceler saatinde;
Tanrım, başıboş bırakma beni!